

LUTHERSK KIRKETIDENDE

INNHOLD

Prestenøden / Alminnelig kirke eller allment akseptabelt? II / Det handler fortsatt om glemsomhet... / Fra bokfronten / Fra bispedømmerådene og Kirkedepartementet

SØNDAGSTEKSTEN

11. søndag etter pinse - Ernst-Modest Herdieckerhoff
12. søndag etter pinse - Kjell A. Skartseterhagen
13. søndag etter pinse - Sjur Isaksen

De neste årene blir avgjørende for rekruttering til presteutdannelsen

Prestenøden

Prestenøden var tittelen på en lederartikkel i *Luthersk Kirketidende* i februar 1919, med undertittel: *Vi nærmer os en kritisk situation*. Her nevnes det hvordan den gradvise nedgang i antall uteksaminerte teologer burde vekke kirkens alvorligste oppmerksomhet.

I fjor sommer ble advarselen gjentatt av leder i Presteforeningen, Ingeborg Midttømme, som uttalte til *Dagsavisen* at det lave søkertallet til presteutdanningene var alarmerende, ikke minst fordi det tar så lang tid å utdanne nye prester (21/7-2006). Generalsekretær Ole-Johs

Huuse uttalte til samme avis at Presteforeningen hadde jobbet mye med å bedre arbeidsvilkårene for den enkelte prest de siste årene, og at man i årene framover vil opprette enda flere prestestillinger for å lette arbeidsmengden på den enkelte. "Men dette gjør de lave søkertall enda mer bekymringsfullt".

I begynnelsen av juni i år var tillitsvalgte prester samlet til Presteforeningens landskonferanse i Harstad, med fokus på rekruttering til prestatjenesten. Temaet har fått en god del oppmerksomhet, heldigvis. Men dagspressen har vært mest opptatt av de mange teologer som ikke er i prestatjeneste. Ved å intervju ordinerte prester som har valgt en annen yrkeskarriere, har man fått større fokus på alle gode grunner til ikke å bli prest, enn på det som var konferansens tema.

Prestene selv - direkte og indirekte - bidrar til eller motvirker rekruttering, alt etter hvordan de presenterer sin tjeneste for omgivelsene. Selv om enkelte prester utvilsomt har tøffe arbeidsdager og lite fritid, synes undersøkelser å vise at prestene generelt både trives godt i jobben, er lite syke og lever lenge, sammenliknet med de fleste andre yrkesgrupper.

De temaer som ble drøftet på landskonferansen er utvilsomt relevante, men selv om man får gode tjenesteordninger og bedre lønns- og arbeidsvilkår, så er ikke nødvendigvis rekrutteringen sikret. Det er i så måte uheldig at Presteforeningen, selv etter oppfordring, ikke inviterte representanter fra utdanningsinstitusjonene med i drøftingen om rekruttering til teologistudiet og hvordan motivere teologistudentene til prestatjeneste. Men også det viktigste spørsmål gjenstår, nemlig hva som skal til for at flere unge mennesker opplever å få kall til en tjeneste i kirken, og som følge av det begynner å studere teologi. Da handler det i tillegg til attraktive studietilbud, om kirkens liv, menneskers frimodighet og Den Hellige Ånds hjelp.

Jeg startet med en advarsel fra 1919. Det er altså ikke første gang man er opptatt av "prestenøden" og drøfter presteutdannelsen og presters arbeidsvilkår for å se om endringer her kan få flere til å studere teologi. I perioden etter 1814 var prestemangelen så prekær at man

vurderte å innføre en forenklet embetseksamen. Biskop Bonsach Krogh foreslo i 1817 å tilsette "ustuderte" prester, slik at man kunne fylle opp *de ringere geistlige Embeder i Nordlandene og Finmarken*. Forslaget ble gjentatt av statsråd Treschow i 1830, da prestemangelen fremdeles var stor, men heller ikke denne gang ble det noe av. Regjeringen fant det nødvendig å *oppretholde den geistlige Stands Værdighed*. Men så i 1860-årene økte antallet teologistudenter sterkt, mye på grunn av Johnsonvekkelsen. I første halvdel av 1870-årene var det i snitt rundt 45 teologiske kandidater årlig. Men i takt med Bjørnsons innflytelse på ungdommen, falt antallet teologistudenter markert. I løpet av 1890-årene falt antallet kandidater i snitt fra 30 til 15 i året, men prestemangelen ble ikke merkbart før de store kandidat-kullene fra 1870-årene nærmet seg pensjonsalderen, etter 1910.

På Presteforeningens generalforsamling i 1919 skulle man diskuterte prestenøden, men endte i strid om presteutdannelsens innhold. Som i 1817 var det enkelte som trodde løsningen lå i å gjøre teologistudiet kortere og mindre akademisk. Selv Ole Hallesby foreslo at man burde innføre en treårig seminaristutdannelse, uten krav til grunnspråklig undervisning. Men hans professorkolleger både ved MF og TF var svært uenige. PFs generalforsamling endte med å vedta at man ikke ville gi noen uttalelse i spørsmålet.

Men det var i realiteten alt for sent å diskutere presteutdannelsen i 1919 for å løse den akutte krisen. Man skulle tatt tak i 1900, noe man for så vidt gjorde ved å etablere Menighetsfakultetet. Årsaken til krisen i 1919 var mangelen på rekruttering til teologistudiet under konflikten rundt den liberale teologis fremmarsj ved århundreskiftet. Så ble det MF og vekkelsen som bidro til at krisen ble avblåst tjue år senere, for studenttallet økte sterkt utover 1920- og 30-tallet. Både Ungdomsforbundet og Student- og Skoleungdomslaget bidro til jevn rekruttering de neste tiårene.

I 1919 klaget Hallesby over at prestene ble utdannet som åndelige vanskapninger, med overbelastet hode og inntørket hjerte, etter å ha vært innelukket i et bokskap i 18 år. Hallesbys

Man velger neppe å bli prest fordi man har sett en reklame på kino

beskrivelse av de teologiske fakultetene er interessant, da han hevder at det verken ved TF eller MF fantes noe regelmessig andaktsliv, og således ingen som kunne hjelpe studentene til å leve et åndelig liv. Studentene hadde ingen kontakt med sine lærere, og slik ble det oppdragende element i utdannelsen helt borte. Lærerne sto i så fjernt forhold til studentene at de knapt nok kjente dem ved navn, hevdet Hallesby. Denne beskrivelse fra 1919 viser at vi ikke skal være for raske til å tro at alt var bedre før - ikke heller på "det gamle MF". Ved alle tre teologiske fakulteter er det i dag et regelmessig gudstjenesteliv, og jeg vil anta at det ikke bare er ved MF at lærere og studenter har god kontakt og lærere som kjenner studentene ved navn. Studentene i 1919 klaget over mangel på pedagogisk veiledning og planmessighet i undervisningen. De ønsket flere obligatoriske kurs, det de kalte "teoretisk og praktisk-øvelsesmessig innføring i eksegeseens metode og mål". Profesjonsutdannelsen i teologi har nå integrert praktisk teologisk utdanning, og studentene får på en helt annen måte enn tidligere kontakt med den praktiske kirkevirkelighet i studietiden.

De neste årene blir avgjørende for rekruttering til presteutdannelsen. Om fem år begynner de store kandidatkullene å gå av for aldersgrensen. Men rekruttering til presteutdannelsen er ikke noe verken Presteforeningen eller utdanningsinstitusjonene kan klare på egenhånd. Det er viktig at prestene minner seg selv og hverandre på at de har et stort ansvar når det gjelder å fremstille preste-tjenesten på en rett måte, og ikke minst har prestene store muligheter til å anspore aktive unge kristne til å vurdere en heltidstjeneste i kirken. Det er også viktig at de teologiske fakultetene har nær kontakt med den kirke de utdanner til, og holder en høy faglig standard, for å kunne være et attraktivt alternativ i det store utdanningsmarkedet.

De siste årene har de statlige universitetene vært å finne på TV- eller kinoreklame, eller på store plakater på T-banestasjonene. MF er verken statlig eller kommersiell, og har derfor ikke økonomi til slikt. Men man velger neppe å bli prest fordi man har sett en reklame på kino. De teologiske fakultetene presenterer sine studietilbud i mange sammenhenger, og for-

søker å formidle hvor stort behov det er for rekruttering til kirkelig tjeneste. Men størst betydning for rekruttering har den direkte kontakt, ansikt til ansikt, ved en personlig anbefaling fra nåværende eller tidligere studenter, eller ved en oppfordring fra en man har tillit til. Svært mange av MFs nåværende studenter forteller at de begynte på utdannelsen til prest, kateket, diakon eller ungdomsleder fordi presten hjemme, eller en ungdomsleder de hadde tillit til, eller en tidligere student oppfordret dem til å studere teologi. Et av resultatene av den store trosopplæringsreformen vil forhåpentlig også være en større rekruttering til presteutdannelsen. Ved MF ser vi allerede at flere av studentene som har tatt bachelorprogrammet i Ungdom, kultur og tro, og som har hatt menighetspraksis som ungdomsarbeider, velger å fortsette på profesjonsstudiet i teologi. Det kreves neppe embets-eksamen eller doktorgrad for å finne ut at aktive kristne ungdomsmiljøer er den viktigste forutsetning for rekruttering til kirkelig utdanning. Det er tidenes største ungdomskull som avslutter videregående skole de nærmeste årene. Det innebærer at utdanningsinstitusjonene først får sju fete år, før vi går over i sju magre, fordi størrelsen på ungdomskullene vil falle markant. Det avgjørende blir å følge Josefs eksempel, og benytte de sju fete år på en god måte, ved både å arbeide - og å be til Gud om at arbeidet må lykkes.

VIDAR L. HAANES
Vidar.L.Haanes@mf.no

Sommerferie

Luthersk Kirketidende tar nå ferie fram til neste utgave kommer 10. august.

Redaksjonen ønsker lesere og medarbeidere en god og velfortjent ferie.

Alminnelig kirke eller allment akseptabelt? II

Forståelsen av læremessige endringsprosesser i Den norske kirke i nyere tid

AV OLE FREDRIK KULLERUD

3 Frigjøringen fra den kirkelige tradisjon

Gjengifte og kvinnelige prester er, som vi så i forrige artikkel, ikke blitt kirkelig innført hos oss. Kirken hadde simpelthen ikke midler til å vegre seg mot nyordningene statsmakten drev igjennom. Etter reformasjonen, og særlig etter innføringen av eneveldet, har ikke Den norske kirke selvstendig kirkerett - *kanonisk rett*. Men frem til vår tid har statsmakten vært noe tilbakeholdende med å utfolde de muligheter retten gav den på det kirkelige område. Systemets innebygde risiko slo ikke for alvor ut før i det 20. århundre. De grunnleggende kirkelige ordningene og kirkens lære var forankret i prosesser før eneveldet. Men åpningen for gjengifte uten vilkår og for kvinnelige prester er gjort av en statsmakt som ikke har hatt disse hemningene i forhold til en på mange måter rettsløs kirke.

Hvordan forstår LN II prosessen jeg her beskriver? Kort sagt utlegges utviklingen i et *frigjøringsperspektiv*. Det refereres til den generelle likestillingsprosessen: *"Likevel var kirken med få unntak ingen pådriver i støtten for kvinners anerkjennelse, frigjøring og like rettigheter da slike tanker begynte å vokse fram på siste halvdel av 19.*

og første halvdel av 20. århundre." Det henvises også til samfunnsutviklingen som motor for kvinnelige prester.

I dag er den dominerende tolkning at Skriften gir støtte til, eller i hvert fall ikke kan brukes mot, kvinners likeverd og likestilling. Denne endringen kan ikke bare sees som resultat av en mer sakssvarende innsikt i tekstene 'i seg selv'. Etter hvert som samfunnet endret seg når det gjaldt kvinners rettigheter, ble det også tydeligere hvordan den skrifttolkning som inntil da hadde dominert, gikk imot andre viktige perspektiver som også finnes i Skriften, slik som menneskers likhet og menneskets verdighet.¹

Endringene av kirkens lære faller ifølge LN II sammen med generelle trender i samfunnsutviklingen. Tilsvarende uttalte statsråd Hernes da Köhn ble utnevnt til Hamar høsten 1992: *Kongen går foran, Kirken følger etter*. Tanken er i dette tilfelle at regjeringen fører an i en endringsprosess som kirken ikke gjør motstand mot. Denne type statlig makt i et trossamfunn og manglende lærebehandling, innkasserer LN II nå som en kirkelig prosess.

Læreavjørelser i nasjonalkirker uten økumenisk samråding må imidlertid anses som *akatolsk*. Kirken er etter sitt vesen universell og sikter på "alle folkeslag" (Matt 28,19):

Det heter 'en alminnelig kirke' for at vi ikke skal mene at kirken er et ytre borger-samfunn i bestemte nasjoner, men heller de mennesker som er spredt utover jorden, som samtykker i evangeliet og har den samme Kristus, den samme Hellige Ånd og de samme sakramenter, enten de nå har de samme eller ulike menneskelige tradisjoner.²

Begrepet 'katolsk' forstår jeg her som det som overensstemmer med den universelle kirkes overleverte og samstemte praksis. Kirken bekjenner troen "på én, hellig, katolsk og apostolisk kirke" (NC III; jfr Apost III). Vi kan tale om den universelle kirkes praksis i spørsmålet om kvinnelige prester. Reformasjonen innebar her ingen endring. Jeg definerer den universelle kirkes praksis som praksis i den katolske kirke, som reformatorene ikke gjorde motstand mot, og som ikke tilhørte rekken av "misbruk".³ Avgjørende er at denne praksis er forutsatt i Det nye testamente.

Bekjennelsens begrep om det katolske innebærer blant annet at teologisk arbeid må drives med den universelle kirke som referanse. Teologiske læreutsegn er prinsipielt økumeniske. Slik har det også vært tenkt i Den norske kirke. Da Menighetsfakultetet i 1917 og 1921 uttalte seg mot å åpne for kvinnelige prester, var den universelle kirke en viktig referanseramme.⁴

Behandlingen av disse spørsmålene har imidlertid i Den norske kirke som helhet ikke vært økumenisk eller kirkelig. Da Stortinget fjernet lovhindringen for kvinnelige prester i 1938, så representantene bort fra avstemningen i 1926 "fordi de ikke anså menighetsrådene for å være representative i forhold til kirkas medlemmer," skriver Synnøve Hinnaland Stendal, som har undersøkt stortingsdebatten på 30-tallet.⁵ Dette er bakgrunnen for at hun kan

*si at Stortinget i den forstand faktisk fungerte ikke bare som landets lovgivende organ, men også som kirkemøte for Den norske kirke.*⁶

Når det kommer til stykket, har en rent sekulær institusjon vært "synode" i Den norske kirke.

Stortinget er intet kirkelig organ. Selv ikke i Statskirken. Men er ikke i det minste Kongen i statsråd et genuint kirkelig organ? Kirkestyret er jo etter Grunnloven et kongelig prerogativ.

Etter at den personlige kongemakt er opphørt, er Kongens kirkelige forpliktelse basert på andre forutsetninger enn dem som gjaldt da ordningen ble etablert på reformasjons-tiden. Selv om kun de statsrådene som er medlemmer av Den norske kirke, deltar i behandlingen av kirkesaker, og Kongens bekjennelsesplikt videreføres på den måten, er Kongen etter parlamentarisismens innføring i 1884 avhengig av Stortingets tillit. Dette setter det kirkelige statsråd i et avhengighetsforhold til et rent sekulært organ, nemlig Stortinget.

Kongemakten var kanskje et kvalifisert kirkelig organ en gang, men i vår tid blir "kirkelig statsråd" nærmest simoni. Det kirkelige statsråd er en rest av den personlige kongemakt og henter dermed legitimitet fra en tilstand som ikke eksisterer. Og statsråd Hernes' historiske utsagn som jeg har sitert, røper en tydelig bevissthet om at noe egentlig kirkelig organ var det han satt i ikke. Han stiller snarere kongen og kirken opp mot hverandre.

Biskopene begynte dessuten ikke å ordinere kvinner så snart stortingsvedtaket forelå og var sanksjonert av Kongen (1938). Det har altså ligget en spenning i systemet. Den rent juridiske åpningen ble tydeligvis ikke ansett som en kirkelig kvalifisering.

Vårt statlige kirkestyre må teologisk forstås som en rent praktisk overgangsordning hvis innovasjoner på det kirkelige område ikke må skape teologisk presedens. Man må forholde seg til dette statlige kirkestyret som til et forretningsministerium eller en okkupasjonsmakts regjering. De ivaretar viktige funksjoner med hensyn til infrastrukturen i samfunnet. Men de kan ikke tilkjennes legitimitet ut over dette. Ingen bør etter at ordinære valg er skjedd eller okkupasjonen er over, påberope seg nyordninger innført av en slik regjering.

Ja, med dagens statsskikk betyr kirkelig statsråd faktisk at kirken er styrt av Partiet. Til forskjell fra situasjonen i den tidligere øst-blokken er ikke dette en forfølgelse utenfra, men et direkte statlig styre i kirken. Og anner-

ledes enn i de tidligere kommunistiske land er Statens innflytelse i kirken hos oss ikke begrenset til kirkens spillerom i samfunnet. Det er et styre in sacris. Samfunnets press på kirken gis med dette en formelt kirkelig legitimitet.

Dette systemets beslutninger in sacris er det man nå påberoper seg. Påberopelsen forutsetter en særskilt norsk, statlig kristendom, isolert fra den alminnelige kirke.

På reformasjonstiden var dette annerledes. Da forpliktet verdslige organer seg på den overleverte kristendom og Den hellige skrift. Dette gjaldt for eksempel de kommunale myndighetene i Nürnberg og Reutlingen som sammen med de øvrige underskriverne av den augsburgske bekjennelse i 1530 bedyret at "ikke noe er tatt inn i læren eller kirkeskikkene som strider mot Skriften eller den alminnelige kirke".⁷ De henviste ikke til egen produktiv rett på det teologiske området. Ifølge Hernes var det derimot et element i luthersk kristendom at "troen ikke var gitt en gang for alle, men at troen stadig måtte gjøre nye fremskritt".⁸

4 Tidsånden som kirkelig autoritet

Hvordan fremstiller LN II den kirkelige konsensus idag i gjengifte- og kvinneprest-spørsmålet? Det er tid for å presisere hvordan jeg forstår begrepet 'konsensus'.

Konsensus mellom mennesker i lærespørsmål gir etter reformatorisk oppfatning ingen garanti mot feilutvikling.⁹ Genuin kirkelig konsensus er ikke en tilfeldig flertallsoppfatning, men er innholdsbestemt. Kristen enhet er enhet de troende imellom, men også enhet med Gud.

Konsensus har som utgangspunkt at lære og praksis overensstemmer med Guds Ord. Det handler om å "consentire de doctrina evangelii" (CA VII). Underskriverne av Konkordieboken (1580) fremla evangeliet "først og fremst i samsvar med Guds Ord og dernest i samsvar med Den augsburgske bekjennelse". Dette stilte de seg samlet bak. Det var "en samstemmig og enhetlig bekjennelse, ikke bare for noen få av våre teologer, men i sin alminnelighet for alle og enhver av våre prester og skolemestere i våre land og våre områder".¹⁰ Det dreide seg om å "bli bevart i Guds Ords lære og også i den kjære kristne enhet".¹¹ Kristen enhet er for reforma-

torne altså betinget av Guds Ord som kritisk prinsipp.¹²

I Lærenemndas uttalelse henvises det ikke til vedtak eller til den universelle Kirkes praksis. Noe av bakgrunnen for dette er nok mangelen på et luthersk magisterium som autoritativt kan fastslå kirkens lære. Nemnda henviser til at Skriften er øverste dommer, og at læreavklaringen er "en kontinuerlig oppgave for kirken". Læren "fastlegges", sier nemnda like ut "[ikke] ved kirkelige vedtak".¹³ Det er for nemnda mer en glideeffekt, viser det seg: "Ett syn [har] vært dominerende", men er "gradvis [blitt] erstattet av et annet syn som er blitt det dominerende".¹⁴ Nemnda tenker mer ut fra en kontinuerlig endringsprosess enn formelle endringsvedtak. Men nemnda gjør det ikke klart hvilke konsekvenser det har for den håndtering av lærespørsmål som tross alt må skje i en kirke, at "læreansvaret [er] gitt til hele kirken".¹⁵ Jeg mener imidlertid at tankegangen som kommer til uttrykk i disse utsagnene, er en bakgrunn for at nemnda faktisk kan akseptere de læremessige endringer som er kommet gjennom sekulære organer. Det vil være de som har makt som kan sette sin vilje igjennom. Dette kan da ses som uttrykk for "enhver kristen"¹⁶ og et flertall i kirken.

Slik legitimerer LN II den katolske deficit i Den norske kirkes organisasjonsstruktur. Jeg mener med dette mangelen på en kanonisk kirkeordning, slik jeg har definert den i det foregående. I en kirke vil alltid noen fortolke forpliktende og med konsekvenser for andre.

Den overveiende del av Kirken i verden kjenner ikke kvinnelige prester. Dette nevnes ikke i LN-uttalelsen. Det økumeniske perspektivet er der betegnende nok helt fraværende. Det er Den norske kirke som er nemndas hele horisont. Som om kirken bare er norsk eller bare luthersk! I Det nye testamente ser vi imidlertid henvisninger til allmennkirkelig skikk. Det kreves en praksis "som i alle de helliges menigheter", som Paulus skriver i forbindelse med avvisningen av kvinnelige lærere i kirken (1 Kor 14,33).¹⁷

Derimot finner man i LN II henvisninger til tidsånden og folkemeningen. "I dag er det vanlig" blir et kriterium. Lærenemnda refererer til det allment aksepterte innen Statskirken.

- *I dag er ikke skilsmisse og gjengifte lenger et randfenomen i samfunnet. Det er så mange som ønsker kirkelig vigsel etter samlivsbrudd, at det er vanskelig for en menighetsprest konsekvent å nekte vigsel av fraskilte, selv om noen gjør det.*¹⁸
- *I dag er det vanlig å tolke bibeltekstene med vekt på at det i Skriften er en viss åpning for skilsmisse og gjengifte. [...] I praksis har oppfatningen at skriften åpner et forhandlingsrom i spørsmålet om skilsmisse og gjengifte, nå fått ganske stort gjennomslag i kirken.*¹⁹
- *I dag, derimot, dominerer andre standpunkter i disse spørsmålene selv om de ikke er enerådende. Dette gir grunn til ettertanke når det gjelder hvordan bibeltekster leses og forstås i kirken.*²⁰

Det er altså ikke kvalifiserte kirkelige prosesser som har avgjort disse spørsmålene i Den norske kirke. Det at "læreansvaret [er] gitt til hele kirken", operasjonaliserer Lærenemnda ved flertallet i Statskirken eller det statlig baserte kirkestyret uten ytterligere kvalifiseringer. Også Jørgensen gir uttrykk for denne tenkemåten ved uttrykk som "mange i dag", "oppleses derfor av mange", "i store deler av samfunnet", "for flere og flere" (2 x), "i dag" (2 x).²¹

Denne politisk ledede prosessen tar nå Lærenemnda urettmessig kirkefolket til inntekt for. Men med denne sviktende kirkelige og økumeniske referanse beveger man seg ut i et grenseområde for det genuint kirkelige. Folk flest erkjenner dette. Kirken kommer alltid etter, bare 20 år senere, sies det gjerne. - Og det stemmer.

"Et flertall i kirken vil også avvise at Skriften gir grunnlag for å nekte kvinner adgang til bestemte kirkelige stillinger", uttaler nemnda.²² Dette blir for LN IIs nærmest en fremstilling av en kirkelig konsensus. "Flertallet har alltid retten på sin side", dette er et sitat fra Ibsens "En folkefiende" (1882).²³ Utsagnet ble straks parert i skuespillet. Det bør også skje i kirken. Men dette krever en snuoperasjon. For Lærenemndas henvisning til det alminnelige er ikke til den alminnelige kirke, men nærmest til folk i sin alminnelighet.

Når kirken presiserer sin lære, skjer det ved at hun vender tilbake - "ad fontes". Det er re-

formasjon, og ikke evolusjon. Luthers innsikt i "Guds rettferdighet" (Rom 1,17) kom av skriftstudium, og som Skriftens lære ble artikkelen om rettferdiggjørelsen hevdet som kirkelig forpliktende. Den ble ikke begrunnet i retten til å tilpasse læren en ny kontekst.

5 Konklusjon

Det er dermed slik jeg ser det, ikke grunnlag for å si at "kirken har endret syn" på gjengifte og kvinnelige prester.²⁴ Det er snarere syn og endringer som er påført Den norske kirke. Disse endringene kan derfor ikke binde kirken i videre teologisk arbeid.

LN II ser imidlertid endringsprosessene som en reell kirkelig læreavklaring. De generelle samfunnsmessige endringene som her slår inn, forstås som en kulturell frigjøringsprosess som er teologisk berettiget. Dette legitimerer for nemnda det allment akseptable som kirkelig konsensus. Det er trolig derfor det ikke henvises til det allmennkirkelige.

Det ligger noen udetonerte bomber her. Tor B. Jørgensen sprenger i sin artikkel den første. MF sprenger den andre ved å stille motstand mot kvinnelige prester på linje med det å arbeide for homofilt samliv. Men kirken har aldri anerkjent homofilt samliv. Likevel innrømmer MF det nye homofilisynet samme legitimitet som det tradisjonelle syn på kvinnelige prester, enda dette har en helt annen hevd i Skriften, tradisjonen og den alminnelige kirke.

Å tro på Gud og leve etter Bibelen er ikke lett for noen. Vi kan likevel la lyset fra Gud skinne inn i vår virkelighet. Og vi tror som kristne at Gud kan påvirke denne virkeligheten. Det er noe annet enn å sette deler av Bibelen til side for at den skal passe med vår virkelighet.

¹ LN II: 117. MF-uttalelsen taler om "frigjøring" og "oppbrudd" i denne forbindelse, MF mai 2007: 1.4.

² *Apol VII og VIII, 10.*

³ CA XXII-XXVIII.

⁴ LK 62 (1925): 244-247

⁵ Synnøve Hinnaland Stendal, "... under forvandlingens lov" *En analyse av stortingsdebatten om kvinnelige prester i 1930-årene*, Lund 2003: 381.

⁶ Ibid: 380. Se også: 388.

⁷ CA Etterskrift 5; underskriverne av CA.

⁸ Uttalt ved utnevnelsen av Rosmarie Köhn i 1992.

⁹ Christoph Schwöbel, "Konsens I." i RGG⁴ 4: 1610f.

¹⁰ Fortalen til Konkordieboken.

¹¹ Ibid.

¹² Se f.eks. FC Ep. Innledn. og FC SD Innledn.

¹³ LN II: 23.

¹⁴ Ibid: 107. Mine kursiveringer.

¹⁵ Ibid: 24.

¹⁶ Ibid: 42.

¹⁷ Jfr. også I Kor 11,16.

¹⁸ LN II: 113. Kursiveringene i dette og de to følgende sitatene er mine.

¹⁹ Ibid: 115.

²⁰ Ibid: 116.

²¹ Jørgensen op.cit.

²² LN II: 112.

²³ Henrik Ibsen, *Samlede digterverker. Standardutgave* (Didrik Arup Seip) bd. 4, 5. utg. Kristiania 1922: 348.

²⁴ LN II: 116. Min kursivering. Se innledningen til den første artikkelen.

Nyhet!

Tor Johan S. Grevbo

SJELESORGENS VEI

EN VEIVISER I DET SJELESØRGERISKE LANDSKAP - HISTORISK OG AKTUELT

Kr 398,-

En gullgruve for studenter og fagfolk på sjelesorgens felt!

Pirjo Hakala, Diaconia universitet, Helsinki

Dette er den bredeste - historisk og systematisk forankrede - sjelesorgbok som er kommet ut på mange decennier, en stor hendelse i skandinavisk teologi.

Owe Wikström, Teologiska institutionen, Uppsala universitet

Grevbo behersker sitt fagfelt på en suveren måte og med et overblikk som er få forunt. Den foreliggende bok representerer noe helt annerledes og nytt i forhold til det som ellers foreligger på sjelesorgemarkedet.

Det er aldri tidligere på skandinavisk språk - knapt nok på internasjonale fagspråk - vært skrevet en sjelesorg-faglig fremstilling av den type som Grevbo her har gjort. Hele veien merker vi også forfatterens glede over og pasjon for sitt fagstoff.

Leif Gunnar Engedal, Det teologiske Menighetsfakultet, Oslo

Det handler fortsatt om glemsomhet...

- Svar til Tor B. Jørgensen

AV PER LØNNING

Tor B. Jørgensen har "fundert på hvordan han skulle respondere" til mitt innlegg: "Hva Jørgensen glemte..." Kunne han ikke ha startet med å innhente de påpekte forglemmelser, eller, om så skulle være, å avferdige dem som uten betydning for konklusjonen? Da hadde videre fundering vært overflødig. Som det nå var, ble min utfordring stående ubesvart.

Litt begrepsoppripping

I stedet blir divergensen oss imellom til et spørsmål om ulike litterære referanser. Han viser hvorledes talsmenn for "de homofile", selv føler savn av menneskeverd så lenge deres samliv ikke er autorisert som likeverdig i ett og i alt: juridisk, sosialt, etisk, teologisk.... Når jeg setter "de homofile" i anførsel, er det ikke for å anfekte ærligheten hos dem som mener å navnfeste egen identitetsopplevelse. Det er for å påpeke ensrettingen i den homoaktivisme som har administrert språkbruken, og som, bl.a. ved hjelp av glossaret har drevet sin suksessrike holdningskampanje i norsk (og i det hele: vesterlandsk) medieverden de siste 15 årene.

Denne aktivisme lever av å overse at homo-seksualitet (som i folks bevissthet har tynt og begravd en enda mer omfattende sosial utfordring: biseksualitet, pluss en rekke andre

erotiske minoritetsmønstre) er et sammensatt problem. Et betydelig antall som rutinemessig puttes inn i sekken "de homofile", betakker seg så vel for den dogmatikk som for den etikk de får snørt over hodet, noe de for det meste, under de siste års medie- og mobbermønster, har manglet mot til å gå ut med offentlig. Hvem lar seg frivillig uthenge som "skap-homofil"? Homoskepsis skal straffe seg i et tolerant samfunn, forstås! Derfor (og p.g.a. den utbredte forvekslingen av objektiv "erfaring" og subjektiv selvbilde) stiller jeg meg skeptisk når Jørgensen lar sin teologi normere av "et stadig arbeid med tekstene, lest i lys av de homofiles erfaring." Bebreidelsen gjelder ikke hans samfølelse med det betydelige antall som nok mener seg korrekt beskrevet av hans referenter --- dvs. av hans utvalg av håndplukkede meningsfeller. Den gjelder først og fremst hans og disses ufølsomhet overfor de store grupper seksuelle avvikere som ikke passer med type-tegningen, og som dermed føler seg desto brutalere ribbet for menneskeverd etter fest-fyrverkeriet.

Arenaen: Ensretting kontra mangfold

Når det gjelder min egen bruk av skriftlige kilder, så dreier den seg (ved siden av henvisning til egne innkast i norsk bibelbrukdebatt

gjennom årene --- et nøkkelsspørsmål i Jørgensens første artikkel) om min bruk av Lars Ullerstams "Erotiske minoriteter". Denne boks skjebne innen norsk seksualradikalisme --- fra entusiastisk hyllest til bleknebbet taushet --- stod sentralt i min utfordring til Jørgensen, som til svar nøyde seg med å bli "usikker på hvor mye Lønning har fått med seg av hva som faktisk har skjedd og skjer i dagens seksualforskning og praksis... det har skjedd en enorm utvikling i forhold til Ullerstams liste på 12 typer minoriteter!"

Ja, så menn! Men som argument holder dette ikke vann. Poenget i min bruk av meningsmotstander Ullerstam (1964) er like klar som poenget i Jørgensens ilmobilisering av meningsfellene Langfeldt og Pedersen (2 x 2005) er savnet. På hvilket punkt blir seksualmodernisten U gjendrevet av seksualmodernistene L & P? Å telle tall er ikke hovedsaken. Ingen har kunnet rokke ved U.s påvisning av et større antall seksuelle "legninger", og dermed ved hans inntrykksfulle spørsmål utfra egen premiss om seksuell tilfredsstillelse som allemannsrett: Har ikke hver eneste variant samme krav på offisielle aksept? Hvis man da ikke vil "diskriminere"? At Jørgensen uten å blunke kan smette utenom de konsekvenser som ligger innbakt i slagordene om menneskeverd og ikke-diskriminering, er ikke bare intellektuelt frapperende. Det viser samtidig en følelsesmessig skjevfordeling av den solidaritet han så rundhåndet har strødd ut over dagens vinnerteam. Ikke minst med tanke på de ulike gruppers makt- og vanmaktsposisjoner i dagens norske samfunn er dette en utfoldelse av diskriminering som kan friste kritikere til en språkbruk fullt på høyde med Jørgensens om bispemøtet 1954.

Forøvrig: siden han --- *via chronologica* --- slutter at hans meningsfeller anno 2005 må være visere enn min meningsmotstander årgang 1964, får jeg bare sitere en prominent homofil anno 2007, Norges i øyeblikket mektigste forvalter av meningskvøter, Aftenpostens kronikk- og debattredaktør Knut Olav Amås:

"Jeg er en av dem som ikke tror homofili skyldes noe biologisk, men som forklarer det eksistensielt: Homofili er et valg for den enkelte. Som resultat av en lang, lang rekke bevisste og ubevisste valg,

*over lang tid, endte jeg med å begjære og elske gutter/menn mer enn jenter/kvinner. Det kan skyldes estetiske preferanser, sensibilitet, adferd, ønsket om å være lik noen. Jeg har **valgt** å være annerledes. Dette perspektivet løfter noe av det viktigste i et menneskes liv ut av blinde biologiske mekanismer og til sfæren for egne valg. Det tiltaler meg. Men det er et syn de færreste deler."* (Verdien av uenighet. Debatt og dissens i Norge, s.23f.) Hvordan forholder dette seg til Jørgensens laudatio av homoseksualitet som: "en gudgitt gave på samme måte som for heteroseksuelle... et vakkert uttrykk for skaperverkets mangfold..."? Her kommer bibelrelatert retorikk bestemt til kort.

Litt forhistorie

Den personlige utfordring Jørgensens avslutter med, tvinger også meg til å bli en smule personlig. Han presenterer bispemøteuttalelsene 1954 og 1977 som henholdsvis det store belg- mørke og det første lille lysstref. Men hvorfor hoppe over møtet bispemøtet 1971, som enstemmig, jevn-sides opphevelsen av den såkalte konkubinataragraf, tilrådet strek over straffelovens sanksjoner mot homoseksualitet? Noe av et bispesprang på 17 år! I prinsippoverveielser "Abort, menneskeverd, lovgivning" trakk bispene opp en grense mellom etikk og landets lover. Ettersom saksordførers navn står å lese under vedtaket, er det ingen hemmelighet at jeg var betrodd utformingen. Noe Jørgensen og etablert homohistorikk ser bort fra, er at den strafferettslige "diskriminering" av homofile ble opphevet med kirkens tilråding, noe vi er blitt fint lite takket for i ettertid. Også mørkmalinger av kirkens homofilbehandling gjennom tidene blir rutinemessig ensidig. Den som kjenner historien, vet at veien til fremtredende stillinger i kirken ikke uten videre har vært stengt for den som "føler annerledes". Likeså at når spenningsfeltet moral/moralisme/relativisme iblant gled ut av balanse --- for borgerlig så vel som for kirkelig etikk --- gjelder dette så langt fra seksualetikken alene. Kallet til årvåkenhet slipper kirken aldri unna ved slagord.

Under LWFs Assembly i Budapest 1984 bad NTBs Audun Stølsås meg om et intervju, som han viste seg å ville bruke til lansering av meg foran bispevalget i Bjørgvin tre år etter.

Dette kom ikke minst til å dreie seg om nyoppdagede etiske utfordringer (ikke bare sex), og homofili var blant emnene som ble skjøvet i forgrunnen. Jeg stilte da et prinsippsspørsmål om "etisk subsidiaritet", med bakgrunn bl.a. i Mt 19's betingede ja til Moses' sekundæretikk pluss samme kapitels gåtefulle ord om eksistensielle forutsetninger for ekteskap. Kan kristen sjelesorg bejae ad-hoc tillem্পninger av prinsipielt sett ikke-eksisterende løsninger for slik å menneskeliggjøre en tilsynelatende utålelig belastningssituasjon?

Ved åpent å orientere dette spørsmålet også mot tidens raskt ekspanderende homofili-problematikk ble jeg de nærmeste årene av mange oppfattet (og til dels applaudert) som en av vår kirkes, den gang få, homoliberales prester. At jeg i løpet av noen år (dels før, dels etter bispeutnevnelser 1987) fant å måtte avgrense denne problemstillingen heller håndfast, gjør meg til en av de relativt få norske teologer som har endret homoorientering motstrøms. La meg si det slik: jeg tok ikke mine funderinger med meg inn i noen "boks". *"Jag trivs bäst i fria landskap,"* der ting av betydning ligger åpne for observasjon. Via diverse meningskonfrontasjoner oppdaget jeg hvor manipulabelt et resonnement utfra etisk subsidiaritet vil være i dagens verden.

Og så?

Og --- ikke mindre --- jeg oppdaget hvor lite tidens homoideologi var parat til å samtale om det. Ikke noe mindre enn ubetinget likestilling, i prestisje som i praksis, var kampmålet. Kjernen i denne motstand vil formodentlig åpenbare seg i den lov som om få måneder kan bli forelagt Stortinget om "kjønnsnøytralisering" av ekteskapet, en verbal triksing som går ut på at ekteskapet som alle århundrer og kulturers samfunnsfundament og --- teologien vil måtte si --- som guddommelig skaperordning, oppheves til fordel for et samboerskap mellom ikke kjønns-spesifiserte enkeltindivider (i denne omgang formodentlig bare to), en ordning uten basal relatering til forplantning og familiefellesskap. At noe slikt ville modne seg frem som et mål for den homoaktivistiske offensiv, slo meg for et drøyt tiår siden da jeg fra TV-skjermen så/hørte en fremtredende kristenhomofiler omtale forholdet mellom

ekteskapet og "homofilt samboerskap": *"Der er jo ingen forskjell, det dreier seg om akkurat den samme tingen."* I det øyeblikket stod det klart for meg at denne floken løses ikke ved noen form for "etisk subsidiaritet". Her gjelder et "Enten intet eller alt". Her er restløst ja til subjektiv preferanse gjort til restløs forutsetning for objektivt menneskeverd. Skal vi til høsten få oppleve at en eller flere norske biskoper vel-signer samfunnets realitetsavskaffelse av ekteskapet gjennom en verbal finurlighet? "Which side are you on, Tor B. Jørgensen?"

I sin utfordring til meg etterlyser Jørgensen "en allmenn og moralsk begrunnelse for kirkens tilbakeholdenhet..." I det foregående har jeg gitt ham ikke få momenter til et svar. Jeg kan imidlertid ikke la være å notere hans slutthenvielse til abortstriden. I kampen for det ufødte liv finner han en klassisk modell for innlysende moralbegrunnelse i vår tid. Strålende! Abortlovgivningen er en sak som har opptatt meg en del gjennom årene, så det vil glede meg om nå også Jørgensen ville satse endel av sin kampglød også på den. "Bedre sent enn aldri!" Av bitter erfaring kan jeg imidlertid fortelle ham hva han vil få slynget mot seg fra de regjerende meningsmakere i Parti- og Medie-Norge. Han vil få høre at han fratar norske kvinner menneskeverd ved å berøve dem deres grunnfaste rett til "selvbestemmelse", samt ved å legge en utålelig skyldbelastning på de titusener som har gjort bruk av samme soleklare "rettighet". Kan dette i så fall minne om noe?

FRA BOKFRONTEN

Stiftelsen Kirkens Ressurssenter mot vold og seksuelle overgrep: **Hva kan kirken gjøre?** **Nye perspektiver på overgrepssproblematikken** 10 års erfaring og refleksjon.

Kirkens Ressurssenter mot vold og seksuelle overgrep markerte i 2006 sine første 10 år. I den forbindelse ble det samlet artikler til et oversiktlig og pedagogisk vel tilrettelagt ressurshefte på 60 sider. Ressurssenteret har blitt et dynamisk miljø i kirken, som både yter direkte hjelp til utsatte mennesker og bidrar aktivt til en styrket faglighet omkring spørsmål om overgrep. Vi vet rett og slett hvor vi kan henvende oss i slike spørsmål. Dette er det svært verdifullt å vite både for kirken som helhet, og for den enkelte kirkelige medarbeider. Heftet som nå er utgitt gir god og sammenfattende hjelp til de som arbeider i ulike sammenhenger i kirken. Heftet burde deles ut til alle nyutdannede teologiske kandidater og forefinnes på alle menighetskontorer!

Artikkelsamlingen spenner over et vidt felt, helt fra kirkens prinsipielle ansvar i forhold til de utsatte og til konkrete eksempler fra Ressurssenterets liturgiske praksis. De enkelte artikler skal ikke omtales her, men det kan være grunn til å nevne noen bidrag spesielt. Benedikte Ericson skriver innsiktsfullt om

endringer i synet på vårt møte med overgriper. Det vil være i både den enkelte utsattes interesse og i samfunnets interesse at overgriper kommer til en dypere erkjennelse og innrømmelse av skyld. For at dette overhode skal være mulig, må overgriper møtes av noe annet og mer enn fordømmelse. Hun har også viktige refleksjoner rundt tilgivelsens rolle: *"Tilgivelse er at vi gir fra oss den retten vi tror vi har til å fordømme overgriper. Tilgivelse er at vi gir tilbake til Gud retten til å dømme."* Ericson konkluderer med at tilgivelsen kan - og ofte må - komme før innrømmelsen.

Bidragene til Merete Thomassen om makt og kjønnsperspektivet på overgrep er også svært viktige. Hvis det finnes noe område i kirkens liv der inkluderende språk og oppmerksomhet om kjønnsbestemte og kroppslige metaforer blir avgjørende viktig, så må det være her. Dette dokumenteres på en god måte i Thomassens artikler. Ressurssenteret tilbud til menn utsatt for seksuelle overgrep - Adam - presenteres i en egen artikkel. Omfanget av disse erfaringene anslås til litt under halvparten av de kvinnelige utsatte. Den tradisjonelle motsetning mellom

mannsrolle og offerrolle gjør at dette området byr på noen egne problemstillinger. Disse belyses i Jan Bjarne Sødal og Torbjørn Herlof Andersens artikkel.

Er det noe som savnes i dette heftet? Noen kirkelige medarbeidere vil begrunne en tilbakeholdenhet overfor et aktivt engasjement knyttet til historier om overgrep, med parallelle historier om falske beskyldninger. Kirken har forpliktet seg til å tro på og ta på alvor personer som står fram med sin overgrepshistorie (2.bud i det bispemøteopnevnte utvalgs anbefalinger 1996). Det står urokkelig fast. Like-

vel hender det at falske anklager framsettes, med store konsekvenser for den anklagede. Det er ikke sikkert en refleksjon om dette hører hjemme i dette heftet. Men det er viktig at det ikke blir et tabubelagt tema.

Bakerst i boka finner vi 3 gjennomarbeidede og utprøvede liturgier, med forutgående begrunnelse og refleksjon. Dette er en ressursbok i et praktisk og overkommelige format, som jeg anbefaler og deler ut til lageret er tømt!

Sjur Isaksen
Universitetslektor
Praktikum MF

Festskrift for Knud Jørgensen

Direktør Knud Jørgensen, Areopagos, fyller 65 år den 29. september 2007. Et festskrift med tittelen *"Mission to the World: Communicating the Gospel in the 21st Century. Essays in Honour of Knud Jørgensen"* vil bli utgitt for å hedre ham.

Festskriftet redigeres av Tormod Engelsviken, Thor Strandenæs, Ernst Harbakk og Rolv Olsen, og utgis på engelsk av Regnum Books i Oxford. Det er flere enn 30 bidragsytere fra inn- og utland.

I festskriftet vil det være en Tabula Gratulatoria, og alle som ønsker å hedre Knud Jørgensen, inviteres til å tegne seg på den. Det innebærer også en forhåndsbestilling av festskriftet til en spesialpris på kr. 250 fritt tilsendt.

Tegningen kan skje ved å sende navn og adresse til Egede Instituttet, Postboks 5144 Majorstua, 0302 Oslo, eller elektronisk til egede@mf.no, innen 25. juni 2007.

SØNDAGSTEKSTEN

Ernst-Modest Herdieckerhoff, Kjell A. Skartseterhagen og Sjur Isaksen

11. søndag etter pinse

12. august 2007

Prekentekest: Luk 19,41-48

Jer 18, 1-10, Rom 9,1-5; 10,1-4

1. Gråt I:

"Tisha Be'Av" er en spesiell dag i den jødiske kalenderen, er en faste- og sørgedag. En minnes de mange tragedier som har rammet det jødiske folk: først og fremst ødeleggelsen av templene i Jerusalem - under Nebukadnesar (586 f.Kr.) og under Titus (70 e.Kr.). Disse hendelsene ble et symbol for andre nasjonale ulykker, på tap av selvstendighet, på pogromer og folkemord som jøder har blitt utsatt for. I synagogen holdes gudstjenesten i en lavmælt og sorgtung tone, en sitter på lave benker eller på gulvet. Sørgebønner leses, og om kvelden leses det fra Jeremias Klagesanger. Dagen inneholder også refleksjon over menneskelig ansvar. En lukker heller ikke øynene for skyld, for det som ble gjort galt, for det som førte til ulykken. For først når en tar slike spørsmålene på alvor kan fremtiden bli bedre.

2. Tema Israel:

Tisha Be'Av faller på en dag i perioden mellom midten av juli og midten av august, omtrent når kirkene markerer 11. søndag etter pinse (i år 24.7.). På grunn av den tidsmessige nærheten har kirken i mange hundre år husket på Jerusalems tragedie på 11. søndag etter pinse.

Tekstene og kollektbønnen handler om Israel: om Israels forhold til sin Gud (Jer 18), om forholdet til den kristne menigheten (Rom 9+10) og ikke minst om Jesu forhold til Israel (Lk10). Men mens Jesus eller Paulus gir uttrykk for sin smertefulle solidaritet med Israel, har kirken i lange perioder ikke sørget eller fastet sammen i solidaritet med sine jødiske søsken. Derimot har en sett på katastrofen som Guds straff. En har sittet på sin høye hest og sett ned på jødiske mennesker og menigheter, istedenfor å vise kjærlighet og solidaritet. Denne holdningen har vært med på å rydde vei for fornædrelse, utestenging, forfølgelse i hele den kristne kulturkretsen.

Dette er det kulturhistoriske bakteppet vi må forholde oss til på denne søndagen. Særlig Lk 19 har i løpet av historien blitt misbrukt i så måte.

3. Tankekors:

Vi lever heldigvis i et land som respekterer trosfriheten for alle mennesker. Likevel må også vi være på vakt mot antisemittiske tendenser. Like før 17. mai i år ble Norges mest kjente nynazist av Borgarting lagmannsrett frikjent for grove nedlatende og fornærmende ytringer om jøder. Nordmenn med jødisk bakgrunn ble skremt. Et leserinnlegg fra Aftenpostens nettutgave understreker frykten:

Jeg sitter i bilen med mine to barn på seks og ni år. I baksetet sitter de og øver på 17.

mai-sanger. Fra baketet blir sangøvelsene avbrutt av at min datter spør: Hvorfor sier de på radioen at vi jøder er ondskapsfulle og parasitter? Jeg må forklare hva som har skjedd slik at de forstår at vi ikke er ondskapsfulle parasitter. Men hvordan kan jeg forklare for meg selv to dager før 17. mai at Tore Tvedt i en norsk domstol er blitt frikjent for slike rasistiske uttalelser. Har ikke vi jøder rett til å bli beskyttet på like linje med andre borgere. Er det fritt frem å stigmatisere oss. Dette skjer rett før dagen hvor vi takker Henrik Wergeland for hans innsats slik at vi kunne komme til Norge, vokse opp i Norge, la våre barn bli stolte av å bo her. Hvor er fremtiden for mine barn etter en slik domsavgjørelse?

Publisert 19.5.2007

Dette er virkelig til å gråte over; for hva slags signal gir domstolen til andre forvirrede mennesker? Selvfølgelig må tanke- og ytringsfrihet respekteres, men nazister og andre antisemitter har da virkelig vist før at veien fra syke tanker til syk handling ikke er langt for dem.

Det faktum at et gudshus blir beskutt om natten, og at en minoritetsmenighet bare kan samles under politibeskyttelse må være et alvorlig varsku og tankekors i et fritt samfunn, både for stat og domstolene. Og for alle troende gjelder: Jesus gråter minst like mye over likegyldighet og mangel på kjærlighet overfor våre søsken som han gråt den gangen over Jerusalem og templet for snart 2000 år siden.

4. Tekst og sammenheng:

• Gråt II:

Ved synet av templet gråter Jesus. Men han gråter ikke ut fra et ståsted utenfor. Han er jøde, preget av den samme tradisjon. Han deler det samme håp, stoler på de samme løftene, lengter etter den samme frelsen og kjenner på den samme sorgen som en jøde ved tanken på templet. Jesus gråter over templet han elsker. Den skal ødelegges, akkurat som han selv skal bli drept. Han er nå definitivt på vei til korset.

• Ringen er sluttet:

Jesus er kommet til Jerusalem. Her han har vært før som 12-åring. Allerede i begynnelsen

av evangeliet understreker Lukas det sterke båndet mellom Jesus og templet ("min Fars hus" - 2,49). Når han nå er tilbake er det ikke i første omgang for å ha samtaler med skriftlærde, men for å undervise folket. Av folkets elite høster han imidlertid ikke forundring lenger, men forargelse og motstand. Mot slutten av Lukasevangeliet er ringen sluttet.

Jesus gråter over Jerusalem som ikke forstod at Herren i Jesu person er på besøk (v.44). Dette peker tilbake til Sakarjas lovsang, (1,68.78, her brukes ordstamme) samt det løfte som gis til Israel, om at den nye tiden er på vei og at "lyset fra det høye skal gjeste oss som en soloppgang". Akkurat som det ble lyst over gjetterne på marken da Jesus ble født, slik skulle det bli lyst over hele folket.

• Kairos (om besøk og besøkestid)

I Jesus er Gud til stede, Gud gjester sitt folk, m.a.o. Jesu tid på jorden har ikke vært noe annet enn Guds intensive nærvær hos sitt folk. Lukas forteller at freden som Gud sendte, ikke ble tatt imot, tidspunktet (kairos) ikke forstått. Og mens folket samler seg rundt ham og hører, kjemper lederne imot budskapet. Det hele når et klimaks når Jesus jager handelsstanden bort fra tempelområdet og på denne måten kritiserer hele tempelkulten.

Lukas forteller om Jesu følelsesladde møte med den hellige byen på en varm og solidarisk måte. Han deler smerten over Jerusalems skjebne. Der Markus forteller om fikentreet som det ikke er håp for lenger, beretter Lukas om Jesu smerte. Han peker på menneskelige feil uten å fordømme, han forteller om håpet som ikke er over. Gud gjester sitt folk for å være nær, ikke for å hjemseke det eller sjekke hvem som kjenner sin besøkestid, men for å være nær dem som føler seg forlatt, for å være et lys for dem som kjenner mørket rundt seg.

5. Om å feie for egen dør

Hvordan skal kirken da forholde seg i møte med Jerusalems sorg? Hva betyr teksten fra en fjern fortid for Jesu disipler i dag?

Først minner den oss om vårt slektskap til jødedommen. Den utfordrer oss til kritisk, men hjertelig og kjærlighetsfull solidaritet. Men frem for alt utfordres vi på vår egen blindhet. Vi tror på at Kristus gjester oss fremdeles:

Akkurat som han besøkte menneskene en gang for 2000 år siden, slik besøker han oss i dag, når vi møtes i hans navn, når vi hører hans ord, når vi tar imot sakramentene. Og ikke minst lever vi i en sikker forventning om "hans gjenkomst i herlighet".

I mellomtiden er vi utfordret til å se at Kristus fremdeles gråter over menneskelig svikt og uforstand. Han utfordrer oss til å møte urett med rettfredighet, strid med fredstanker, sørgende med trøst, og likegyldighet med kjærlighet - uansett bakgrunn. Vi er kalt til å stå støttende til når mennesker blir mistenkeliggjort, fornærmet og forfulgt. For Kristus gjorde det samme, han elsket oss helt til døden. På korset ble han selv ødelagt - for folket, for jøder, kristne og alle mennesker. Vi er utfordret til å vise det samme sinnelag som Jesus, og vi gjør dette fordi vi vet at det som så ut som et tap har Gud vendt til seier, det som ble ødelagt har blitt spiren til nytt håp og liv.

6. Preken:

1. Til å gråte over - antisemittisme i historien og i dag
2. Jesus gråter
 - i solidaritet med Jerusalem
 - i skuffelse over blindhet
 - over likegyldighet og trangsynthet
 - over mangel på kjærlighet
3. Jesus, tempel og offerlam, Herre og håp for mennesker

Salmer: 0202, 523, 054, 213, 646, 468, 314

ERNST-MODEST HERDIECKERHOFF
Sokneprest i Skårer

12. søndag etter pinse

19. august 2007

Jes 2,12-17. Rom 3,21-26

Prekentekest: Lukas 18,9-14

"Fariseeren og tolleren"

Dagen og framtiden

To ber i tempelet. Bare en ber en "bønn i Ånd og sannhet" - og gjør sitt liv til et tempel for Gud: Det kunne være et navn på dagen. Men det mangler ikke på navneforslag: "Rettferdiggjørelsens søndag", "fromhet og falskhet", "selvrettfedighet og trosrettfedighet". Intet utelukker det andre. Vi kalles til ettertanke og refleksjon over våre egne liv og hvilke tanker vi røper med måten vi ber på. En mulighet til kursending. Hvordan ser jeg min neste - og hvordan ber jeg til min Gud - her i tempelet og ellers på lønnekammeret. Får håpe vi ikke ender opp med å takke Gud for at vi ikke er som "han fariseeren dere vet"!

Salmeliste kan se slik ut:

f.pr.: 694 / 449 el. 624 / 627 el. 709 e.pr: 050 / N: 650 / 088 el. 336

Ferdaminne.

Jerusalem ligger høyt. Når vi pilegrimer vil delta i de store fester, benytter vi oftest veien om Jeriko. Men fra Jeriko til Jerusalem er det over 900 meters stigning og to dagsreiser. Veien går høyere og høyere. Til slutt må en bøye av mot Oljebjerget, og så ligger byen der. Kedrondalen ligger i mellom, og på den andre siden av den går det bratt oppover. Så reiser de mektige murene seg, kront av tårn og bak dem husenes mangfold over høyder og senkninger. Høyest i forgrunnen troner tempelet, og vi må gå de mange trappetrinn dit opp fra den øvrige del av byen. På veien oppover blir vi gående sammen med to menn. De er ikke pilegrimer, men to innfødte fra byen. Vi skjønner at de skal samme vei som oss. Det er bønnetid. Det er fint at tempelet er åpent for alle - til alle døgnets tider. Det skal jo være et bønnens hus, slik som profeten Jesaja sa (Jes 56,7). Hit kommer både jøder og proselytter og hedninger. Vi går gjennom den store forgården og til den vakre tempelporten som fører oss inn i kvinnenes forgård. Så går vi gjennom her og når en trapp som

fører oss opp til Israels forgård, en ganske smal plass med et lavt gitter som skiller den ytre og innerste delen. I den innerste har bare prestene lov til å være. Fra Israels forgård kan vi se det store brennofferalteret og bak det den egentlige tempelbygningen som hever seg, hvit av marmor og skinnende av gull. En av de to stiller seg frem til gitteret; Det ser ut som han er en av fariseerne. Han ber en av bønnene som jeg også har hørt andre be...fra Talmud tror jeg, og han ønsker jo at vi skal høre hva han sier: *"Jeg takker deg Herre, min Gud, at du har gitt meg å sitte blant de lærde og ikke blant dem som sitter på gatehjørner og veksler penger, handler eller krever skatter. Jeg står tidlig opp, og de står tidlig opp; Jeg står opp til studium av lovens ord, og de står opp til forgjengelige ting. Jeg arbeider, og de arbeider. Jeg arbeider og får lønn av deg. De arbeider og får ikke lønn. Jeg løper, og de løper; Jeg løper til livet i den kommende verden og de til ødeleggelsens avgrunn!"*

Den andre må være en toller . Han får seg ikke til å innta den vanlige bønnestillingen med løftede hender og øyne. Han står med nedslåtte øyne. Han faster sikkert ikke mandag og torsdag slik som fariseeren (dagene da Moses gikk opp på Sinai og steg ned igjen). Kanskje han ikke gir tiende heller - han som tjener penger på så simpel måte. Åker og eng har han sikkert ikke, og det er jo det en skal gi tiende av. Fariseeren gir sikkert av absolutt alle sine inntekter, tolleren ikke i det hele tatt. Se hvor fint kledd han er, forrædersvinet! Kanskje er han ikke bare skatteinnkrever, men også tollebetsmann i tjeneste for den romerske regjering. En tiendedel av alt korn skal han kreve inn, en femtedel av vin og frukt, inntekstskatten på 1 % og personskatten fra man er 14 til 65 år. Så bropenger, veiskatt, havnepenger, torgpenger, skatt ved vadestedene (som vi måtte betale), skatt på kjøretøy, skip, lastedyr. Kanskje er han en av de nidkjære som ber folk ta varene av lastedyrene og roter igjennom hver eneste innpakning. Jeg reagerer nesten like mye på at han er her i tempelet i det hele tatt som på fariseerens bønn. Men det ser ut som han ber han også, utrolig nok; Og ganske riktig: en kort bønn! Var det ikke det jeg tenkte. "

(fritt etter Carl Koch 1915).

Om typer og folk flest!

Pilegrimen delte med sine medvandrere sine "refleksjoner over dagens etappe og erfaringer". Ingen reagerte utenom Jesus. Han skjønnte at her var det mange "som stolte på at alt stod rett til med dem, og så ned på andre"; - Jesus, menneskesønnen - menneskekjenneren. Jesu preken med liknelsen som innhold kan fort forveksles med en skjennepreken. Men det er det ikke! Det er en preken til mennesker som trenger å få korrigeret kursen. De trenger et ord fra Gud for å komme på rett kjøll med sine liv. Det er kjærlighet. Hint til oss? Ja og amen. Jesus har tatt sjansen på en bedømming av sine tilhørere, noe jeg tror vi er livredde for. Vi tror det er dømmende - men det er å gå inn i virkeligheten på en spesiell måte. Ta sjansen på en beskrivelse. Det går altså an å tenke realistisk om sine medmennesker uten å se ned på dem; Kanskje kan vi lære av typebeskrivelsene til Dickens og Dostojevskij, Undset og Bjørneboe, Mann og Skram. Hvem er vi som er menighet i dag? Hva trenger vi av ord for å få være liv snudd i riktig retning. Liknelsen om fariseeren og tolleren er både et svar og et eksempel på et svar!

Jesus foretrekker tollerens bønn. Han gikk hjem til og med rettferdig for Gud, den andre ikke. Jeg tror ikke det her er tale om "rettferdiggjørelse ved tro" i paulinsk forstand. Anliggende ligger bakt inn i teksten: tollerens selverkjennelsen er mer verdt enn alle fariseerens punkter til sammen "Jeg faster, jeg gir tiende, jeg osv". Summen av alle enkeltpostene er mindre verdt enn ett ærlig hjertesukk! Teksten er ikke dogmatikk, men et skriftespeil. Liknelsen setter spørsmålsteget ved religiøse forsikringer overhodet. Bare den som vet hvor han står, kan vite hvor han går! Fariseeren tror han er kommet langt. Tolleren står på "Ground O" - men nå kan han reise et bygg som går like opp i himmelen. Fariseeren må først rive! Hans bygg står for fall. Men han er ikke fortapt - kanskje er han en som hører Jesus og får en ny begynnelse, han også! "Hvor står vi? Hvor går vi?"

Det er en folkelig fortelling for folk i folkekirka. Alle kan forstå det; Det er høyt verdsatt "Se & Hør" teologi! "Den som setter seg selv høyt skal settes lavt, og den som setter

seg selv lavt, skal settes høyt." Så det så! Der fikk vi den! Slik lyder Herrens ord!

Prekensisse (inspirert av Carl Henrik Martling) En ytre ulikhet er ikke uten betydning!

Det er et poeng hvordan man ter seg. Amerikansk spontanitet er bedre en norsk uhøflighet. Tyskernes "Nein" er bedre enn aldri å få et svar (som også betyr "nei"). Ikke alle som faster er fariseere, og ikke alle som fester er tollere - men det er lov å vise fromhetens ytter-side fram - ikke minst som rollemodeller for unge mennesker som motvekt mot hasj og amfetamin. Vi har noe å lære av fariseeren - før han begynte å be! Fariseeren er rødgrønn, han er mot globalisering og tar buss i stedet for å bruke privatbil. Problemet er at han også tar det med i bønnen og ser ned på han som stemmer FrP, har leilighet på Mallorca og hytte på Ringebufjellet og klager på egenandeler hos fastlegen. Fariseeren er kritisk til Sjømannskirken. Den andre er med på Kyrie leddet i Pattaya.

Det finnes en indre ulikhet som har betydning!

Fariseeren sammenlikner seg med en utvalgt - en som han kan sko seg på - han kommer godt ut av den sammenlikningen. Tolleren har ikke tid til slikt! Han er i det eksistensielle religiøse stadium der alt står på spill. Den andre er en etiker (eller kanskje bare en estetiker?). Tolleren må legge alt i Guds hender - han er ingenting uten Gud. Fariseeren er blitt selvgud i all sin gudelighet. Det røper deres språk også: Fariseeren beretter om seg selv for Gud. Den andre bruker Gud som Gud og sier Kyrie Eleison!

I den store likhet forsvinner alle ulikheter!

Alle har syndet og har ikke del i Guds herlighet (epistelteksten). Å motta rettferdighet fra Gud betyr at ingen kan veie sin gode gjerninger mot andres synder. Fariseeren trodde han lå godt an, men bedro seg selv - stående i selve tempelet. Tolleren hadde sikkert bedratt mange andre, men bedro ikke seg selv. Han ba i Ånd og sannhet og gjorde sitt liv til et tempel! Når han banket seg for brystet, så banket han

på døren til Guds rike!
God tempelglede!

KJELL A. SKARTSETERHAGEN
Sokneprest i Nittedal

13. søndag etter pinse

26. august 2007

Mark 7,31-37

Glava og Sov-i-ro

De siste tiåra har byggebransjen kunnet tilby en rekke såkalte ENØK-tiltak. Energiøkonomisering kan for eksempel bety å borre hull i husveggen og sprøyte inn Glava som isolerer vegger og tak. På den måten holdes kulda bedre ute og lydene fra gata blir dempet. Det hender behovet for å holde noe ute blir påtrengende. Et barn jeg kjenner svært godt, hadde for vane å stikke fingrende i øra og lage høye lyder når instinktet fortalte at en verbal reprimande var på vei. Et alternativ til fingrende i øra er Sov-i-ro som effektivt tar toppene av partnerens snorkelyder. Verre er det når det blir for mye isolasjon. Jeg tror den døde ved Galilea-sjøen visste litt om det. De kanalene som hadde stoppet seg til hos den døde, bidro først og fremst til å holde *varmen* ute. Den isolasjon vi ikke ønsker oss ligger snublende nær når vi aldri får høre de gode ordene. Og når være egne gode ord ikke er til å forstå.

Spytt og ørevoks

Et under kan utføres på mange måter. En helbredelse kan finne sted innenfor de forskjellige rituelle rammer. Det enkleste hadde jo bare vært å si: Bli frisk! Det hendte han gjorde det. Men ikke denne gangen. Denne gangen involverte han både spytt og ørevoks. Var det nødvendig? Jeg vet ikke. Men det i hvert fall god pedagogikk. For hva ville det innebære å helbrede ved ord alene, når den syke var død

og ikke kunne høre? Jesus taler hans språk som ikke har noe språk. Jesus stikker fingrene i ørene, rører ved tungen og løfter blikket mot himmelen. Han taler for døve ører, men den døve forstår.

Tekst og budskap

Misjonale perspektiver

- Jesus har over lengre tid befunnet seg i ikke-jødiske områder, langt nord og ute ved Middelhavskysten. På vei sørover igjen går han gjennom det indre Dekapolis-landet som strekker seg ned mot nordenden av Galileasjøen. Også dette er hedensk område. Forut for vår fortelling hører vi om det bemerkelsesverdige møtet med den syrisk-fønikiske kvinnen som argumenterer seg til et helbredelsesunder. Sakte åpnes det opp for tanken om hedenske katekumener. Fortellingen har et viktig "misjonspolitisk" budskap, nemlig at hedningene tas i mot av Jesus, uten et underliggende krav om å måtte bli jøde. Dette står i nær sammenheng med forutgående tekst. Dette er viktige anliggender for Markus, som skriver sitt evangelium nettopp for ikke-jøder utenfor Palestina.

Rituelle perspektiver

- Selve teksten er særstoff hos Markus. Matteus har riktignok på dette sted i sin evangelieberetning en samlebemerkning om at mange ble helbredet (også stumme). Vår mann måtte ha gode venner. Det var trolig de som hadde hørt ryktet om Jesus, og som hjalp han som selv ikke kunne høre rykter, fram til Jesus. Selve helbredelsesunderet kjennetegnes ved et ønske fra Jesus om å være unndratt offentlighet. Både her og ved enkelte andre anledninger (8,22-26) tar han med den syke bort fra folkemengden. Det er tydelig at Jesus ønsker å kommunisere med mannen, ikke bare utføre et under. Kanskje er dette det vi i dag ville kalle ritualisering i ytterste konsekvens? Den døve og stumme innvies i underet ved hjelp av tegnspråk. Han får selv delta, kjenne, se, smake. Hendelsen utformes av Jesus slik at mannen er deltakende og blir berørt på flere plan samtidig. Det er både noe fysisk og noe hemmelighetsfullt ved det som skjer. Sånn sett likner det på mange av våre ritualer og sakramenter. Det er noe avgjørende

viktig som faktisk skjer (jmf. dåp og nattverd) Men ikke bare det: Måten det skjer på understreker det som skjer. Til slutt åpnes også de sansene som har vært avstengt, han får høre - og tale. Effata - lukk deg opp! Dette blir både en bønn, henvendt med blikket mot himmelen, og et virkningsord rettet til de stengte kanaler: Ordet gjør det som det uttrykker.

Sanselige perspektiver

Selve underet og virkningen av helbredelsen peker mot og eksemplifiserer hvordan Kristus åpner stengte kanaler, også troens kanaler. Isolasjonen blir brutt, tunger løsnes til gjensvar og lovprisning. Heller ikke denne gang var det mulig å stoppe beretningen og takksigelsen. Faktisk gjør Markus et nummer av at Jesu ønske om diskresjon hadde motsatt effekt: Jo mer han forbød det, jo mer gjorde han det kjent! (v36)

Det er en sterk sanselighet i denne fortellingen. Kanskje er nettopp motivet med sansenes bruk en god inngang til prekenarbeidet? For hva er det som hindrer vår tro og vår takknemlighet? Ofte er det kanskje tilstoppede kanaler, tette øreganger så vi ikke hører Gud i det vi hører. Forheksede briller som bare ser det vi mangler, og som ikke ser Gud i det vi ser. Fastlåste tunger som ikke finner forløsende ord. Hvilken sans er underutviklet hos meg? Hvor sitter "proppen" i mitt trosliv?

Dagen og prekenen

Denne søndagen har et fokus på takknemligheten over det som kommer til oss utenfra, det som vi ikke suger av eget bryst. En spiritualitet som forveksler livet med livets kilde, blir fort utarmet. En tro som glemmer Skaperen i begeistring for det skapte, mangler retning for sin takk. Både Samuel-fortellingen fra GT og Paulus ord i 2.Kor understreker nødvendigheten av åpne kanaler, slik at det vi aldri kunne tenkt ut selv, får nå inn til oss utenfra. Derfor kunne gudstjenesten denne dagen med fordel appellere til flere sanser. Et menneske som ikke kan høre og heller ikke blir helbredet fra sin døvhet, kan møte Gud på andre måter. Et menneske som ikke kan tale eller synge, kan lovprise Gud på andre måter. Å organisere forbønnen som bønnvandring er en måte å legge til rette for variert inntak og uttrykk for

troen. NOS 529 (Om alle mine lemmer) kan gjerne avslutte gudstjenesten. NOS 408,v1 (Jesus, åpne du mitt øre) passer godt før prekenen.

Skisse 1: Isolasjon

- Alt som stenger det gode ute. Mine døde ører, sløvede sanser og dype ensomhet gjør det vanskelig å ta inn Guds godhet.
- Alt som stenger det gode inne. Min taushet, selvdevaluering og dype ensomhet gjør det vanskelig å gi godheten uttrykk og retning.
- Jesus - han som bryter isolasjonen og åpner nye kanaler til Gud og min neste.

Skisse 2: Gud på alle kanaler. Om sansenes bruk i troen.

- Åpne mine ører så jeg hører din stemme!
- Åpne mine øyne så jeg ser Gud i det jeg ser!
- Rør ved meg så jeg kjenner at Herren er nær!

- Led meg til bordet så jeg smaker at Herren er god!

Skisse 3: Inngang og utgang (fra nå av og til evig tid)

- Jeg har ikke alt jeg trenger i meg selv. Derfor må inngående kanaler renses for et møte med Skaperen og Frelseren.
- Jeg kan ikke beholde alt for meg selv. Derfor må utgående kanaler åpnes for vitnesbyrd og lovprisning.

Lykke til!

SJUR ISAKSEN

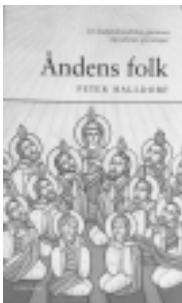

Nyhet fra Luther Forlag

Peter Halldorf

ÅNDENS FOLK

En disippelvandring gjennom Apostlenes Gjerninger

Forfatteren følger hendelsesforløpet i Apostlenes gjerninger, men tar underveis opp temaer som tradisjon, fornyelse, lederskap, vitnesbyrd og åndelig klarsyn, spørsmål som var viktige for den unge kirken og som utfordrer kirken også i vår egen tid.

”Åndens folk er definitivt en bok å bli klok av, men også å bli engasjert av.”

Kjell-Richard von Wachenfeldt i VL

Kr 298,-

Luther **Forlag**

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

TILSETTINGER

Tunsberg bispedømme

Tunsberg bispedømmeråd har tilsatt Morten Hansen Hunstad som sokneprest i Ringerike prosti med tjenestested Hole sokn.

Den tilsatte har bekreftet at han tar imot stillingen.

SØKERE

Borg bispedømme

Søkerlister til stillinger i Borg bispedømme:

Fengselsprest i Indre Østfold, Ravneberget kvinnefengsel og Fredrikstad fengsel:

Anne Borchgrevink, 32 år, cand. theol, Oslo
U.off, mann

Kristin Holen Daae, 41 år, vikarprest, Nesoddtangen

An-Magritt Granli, 51 år, undervisningsrådg, Mysen

Erling Høyland, 51 år, sokneprest, Skjeberg

Prostiprest i Østre Borgesyssele prosti i Borg bispedømme:

Per Gustav Nilsen, 55 år, lektor, Sjøvegan

Aage Bjørge Martinsen, 64 år, sykehusprest, Rakkestad

U.off.

Prostiprest/studentprest i Follo prosti:

U.off, kvinne

Lars Martin Dahl, 35 år, kapellan, Oslo

Martin Enstad, 32 år, programkoordinator, Oslo

Roald Eskildsen, 27 år, cand. theol, Bergen

Frøydis Haug, 40 år, kontaktlærer, Ås

Gunnvor J. Hovland, 50 år, vikarprest, Ytre Enebakk

Bjarte Nese, 28 år, feltprest, Hesseng

Gard Realf H. Nielsen, 29 år, rådgiver, Oslo

Øivind Refvik, 33 år, cand. theol, Oslo

Torfinn Skarpaas, 33 år, ettårsprest, Lierskogen

Sokneprest i Øvre Romerike prosti med tjeneste i Langset og Feiring sokn:

Øyvind Brun Andersen, 27 år, prostiprestvikar, Oslo

Anne Borchgrevink, 32 år, cand. theol, Oslo

Bettina Eckbo, 26 år, prestevikar, Kongsvinger

Georg Eichsteller, 40 år, sokneprest, Lurøy

Anna Grønvik, 30 år, prostiprestvikar, Elverum

Magnus Ingvaldsen, 25 år, Langhus

Terje Kjølsvik, 32 år, ungdomsprest, Gjerdrum

Fredrik Onstad Larsen, 35 år, prostiprest, Langhus

Eiliv Andreas Larssen, 56 år, sokneprest, Flatanger

Per Gustav Nilsen, 55 år, lektor, Sjøvegan

Prostiprest i Østre Romerike prosti i Borg bispedømme :

Bettina Eckbo, 26 år, prestevikar, Kongsvinger

Tilsettingsdato: 21.06.2007

Stavanger bispedømme

Oversikt over søkere til ledige stillinger i Stavanger bispedømme:

Sokneprest i Stavanger Domprosti med særlig tjeneste i Kampen sokn. Det har meldt seg 13 søkere til stillingen, 2 kvinner og 11 menn:

Arne Berge, f.1956

Gerorg E. Eichsteller, f.1966

Angelika M. Fjetland, f.1958

Astrid Harbo, f.1964

Thomas H. Sparre Kristensen, f.1975

Mann, navn ikke offentlig, f.1953

Anders H. Næss, f.1971

Dag Audun Rasmussen, f.1952

Asbjørn Salthø, f.1956

Mann, navn ikke offentlig, f.1959

Åsmund Olav Steinnes, f.1948

Stig Syvertsen, f.1949

Olav Kristian Tangeland, f.1954

Midlertidig stilling som studentprest i Stavanger bispedømme. Det har meldt seg 13 søkere til stillingen, 7 kvinner og 6 menn:

Mann, navn ikke offentlig, f.1960

Angelika M. Fjetland, f.1958

Kvinne, navn ikke offentlig, f.1971

Haakon Kessel, f.1961

Kåre Leirvik, f.1970

Anders H. Næss, f.1971

Hege Rosnes Nøsen, f.1971

Anne B. Refsnes, f.1949

Aud U. Strandmyr, f.1956

Sverre Sørensen, f.1976

Mann, navn ikke offentlig, f.1966

Signe Trodahl, f.1978

Wenche Stavseth Viland, f.1975

Midlertidig stilling som kapellan i Ytre Stavanger prosti med særlig tjeneste i Sunde sokn. Det har meldt seg 4 søkere til stillingen, 3 kvinner og 1 mann:

Hege Nøsen, f.1971

Dag Audun Rasmussen, f.1952

Anne Bjelland Refsnes, f.1949

Aud Utbø Strandmyr, f.1956

Stavanger bispedømmeråd håper å foreta tilsetning i stillingene 25.06.2007

LEDIGE STILLINGER

Hamar bispedømme

Følgende stillinger er ledig:

Vinger og Odal prosti:

- Sokneprest i Austmarka sokn/barne- og ungdomsprest i Vinger sokn
- Fengselsprest ved Kongsvinger fengsel, Kriminalomsorgen region nordøst

For fullstendig utlysning se www.nav.no eller www.kirken.no/hamar

Søknad sendes Hamar bispedømmeråd, postboks 172, 2302 Hamar, innen 6. juli 2007.

Vi foretrekker elektronisk søknadsbehandling levert via vårt elektroniske søknadssystem. Se hjemmesiden eller ring 62550350 for mer informasjon.

Bjørgvin bispedømme

Embetet som prost i Midhordland prosti i Bjørgvin bispedømme er ledig frå 15. juli 2007.

Bispedømmet sin visjon er: "Saman vil vi gjera Kristus kjend, trudd, elska og etterfylgd".

Prosten leier prestetenesta i prostiet, hjelper biskopen i biskopens embetsgjerning og utfører elles dei gjeremåla som ligg til prosteembetet. Embetet som prost set krav til evne og vilje til samarbeid og medarbeiderskap og til å motivere og inspirere medarbeidarar og kyrkjelydar. Ved utnemninga vil det bli lagt vekt på evna til å utøve åndeleg og kyrkjeleg leiarskap, administrativ røynsle og personlege eigenskapar.

Midhordland prosti omfattar fire sokn - Os, Austevoll, Fusa og Samnanger i kommunane med same namn. Os kommune har 15 600 innbyggjarar, Austevoll 4 400, Fusa 3 700 og Samnanger 2 300. I dei fire sokna er det 8¼ prestar i arbeid, ein er prostiprest og har inntil vidare oppdrag også i andre prosti, ein er ungdomsprest og tilsett av eit sokneråd. Det er til saman 23,2 årsverk med 38 tilsette i sokneråda/fellesråda i prostiet.

Prosten har kontor i Os sentrum saman med staben og kyrkjeverja i Os. Kontora ligg som eigen fløy til Kyrkjeturmet (kyrkjelyden sitt forsamlingshus). Det vert lagt til rette for proste-sekretærar i 15%.

Etter biskopen si avgjerd vert prosten inn-til vidare også sokneprest i Os, der 14 000 menneske er medlemmar eller høyrer til Den norske kyrkja. Soknet har to (tre) kyrkjer. Hovudkyrkja på Osøyro, Nore Neset kyrkje og Lyse kloster kapell som er privateigd. Det er tre kyrkjegardar i soknet. Soknet har kapellan, kateket, kantor, organist (25%), klokkar/kyrkjelyds-sekretær, barnesekretær (33%), kyrkjeverje, sekretær (75%), driftsleiar og to kyrkjjenarar/kyrkjegardsarbeidarar. Det er fem bedehus med varierende verksemd.

Den som vert utnemnd, må rette seg etter tenesteordninga for prostar. Vedkomande må finne seg i endringar av gjeremål, i embets-distriktet si utstrekning samt i endringar i reglane for pensjons- og aldersgrense.

Til embetet høyrer tenestebustad med buplikt i Os prestegard nær Os kyrkje. Prestebustaden har 230 m² buflute, er frå 1924 og ligg i eit lite tun med fleire gamle, freda bygningar. Hagen er på vel eit mål. Den som vert utnemnd, må finne seg i avgjerdene som blir fastsette om leige og bruk og eventuell flytting av tenestebustaden.

Målforma er nynorsk. Søkjarane skal opplysa om dei meistar begge målformene.

Kvinner vert oppmoda til å søkje.

- Lønnstrinn 62-67. Frå dette går vanleg pensjonsinnskott.
- Søknad skal sendast tenesteveg til Kultur- og kyrkjedepartementet, postboks 8030 Dep., 0030 Oslo. Søknadsfristen er 13. juli 2007.
- Nærare opplysningar kan ein få på Bjørgvin bispedøme si heimeside, www.kirken.no/bjorgvin eller ved å ringe prosten i Midhordland, Sigurd Vengen, tel. 56572405 eller Bjørgvin bispedømekontor, tel. 55306470.

Nidaros bispedømme

Sokneprest i Nidaros domprosti med Nidaros domkirke og Vår Frue sokn som tjenestested.

Nyoppretta stilling som sokneprest er ledig. Stillingen er finansiert av Anton og Aslaug Areskaus stiftelse og tillagt arbeidsoppgaver som følger av deres testamentar. Det tas forbehold om at før tilsetjing skjer skal noen formelle forhold være avklart.

Nidaros domkirke og Vår Frue sokn dekker de mest sentrale deler av Trondheim sentrum og har et folketall på ca 8000. Nidaros domprosti betjenes av 8 menighetsprester i tillegg til domprost og pilegrimsprest.

Soknet betjenes av domprost, 2 sokneprester og pilegrimsprest. 2 studentprester inngår i teamet gjennom egne samarbeidsavtaler. Vår Frue har samarbeidsavtale med de 4 prestene i Kirkens Bymisjon. Den nyopprettede preste-stilling vil inngå i dette arbeidsteamet.

Arbeidsoppgaver vil være:

- Miljøtiltak for eldre og kirkelig betjening ved Trondhjems hospital, Vår Frue menighets aldersboliger, Domkirkens aldersboliger, Thomas Angells stiftelser, St. Jørgens Hus, E. C. Dahls sykehjem og Kong Carl Johans Arbeidsstiftelse
 - Kirkelig tjeneste innen helseomsorgen iht. samarbeidsavtalen mellom Trondheim kommune og Nidaros biskop - i Nidaros domkirke og Vår Frue sokn
 - Tiltak for eldre knyttet til virksomheten i Vår Frue kirke
 - Forordnede gudstjenester i Hospitalskirken
 - Samarbeid med virksomheten i Horne-mannsgården
 - Prestetjeneste for øvrig i soknet etter nærmere bestemmelse av domprosten
- Det er fastsatt instruks for stillingen.

Nidaros domkirke har karakter av å være menighetskirke, bykirke, bispedømmets hovedkirke, nasjonalhelligdom og pilegrims-mål.

Vår Frue kirke er sentrums- og hverdagskirke med viktige byfunksjoner. Den brukes i hovedsak i samarbeid med Kirkens Bymisjon, Kirkens SOS og Institutt for musikk NTNU. Kirken er en betydelig "konsertkirke". Det holdes tema- og hverdagsgudstjenester i kirken.

Vår Frue kirke vil være hovedbase for den

nyopprettede stillingen.

Soknet har lokaler i Waisenhuset like ved Domkirken. Her er nye Kirkestuer, kontorer for de ansatte, møterom og bibliotek.

Kontorsjefen er daglig leder av domprost-, sokneprest- og menighetskontoret. Hun er samtidig daglig leder av menighetsrådets virksomhet og på vegne av Kirkevergen. Domkirken har 3 domkantorer i hel stilling og Vår Frue har kontor i deltids stilling. Soknet har deltids soknediakonstilling og deltids stillinger for barne- og ungdomsarbeider og menighetsarbeider. I soknets administrasjon er det foruten kontorsjef, 2 konsulenter, musikkprodusent og klokker. Kirkene har egne kirkejenere og kirkevakter.

Med midler fra Anton og Aslaug Areskaus stiftelse planlegges ny 50% stilling som soknediakon opprettet fra 2008. Denne diakonstillingen får tilsvarende arbeidsoppgaver som den nyopprettede stilling som sokneprest - og de to vil være nære samarbeidspartnere. Diakonstillingen kombineres med annen 50% diakonstilling i soknet og kunngjøres som ny 100% diakonstilling.

I Domkirken er det forordnet årlig 232 gudstjenester, i Vår Frue kirke 60 og i Hospitalskirken 8. Den nyopprettede stilling vil få særlig ansvar for gudstjenester/ andakter på institusjonene og Hospitalskirken, men vil samtidig inngå i tjenestefordelingen i de øvrige kirker.

Tall fra statistikken: Antall dåp:125 (27 av disse fra egne sokn). Konfirmanter: 38. Vielser: 52 Gravferder: 115.

Domprosten leder prestetjenesten. De 2 sokneprestene og den nyopprettede stilling som sokneprest vil alle ha sine hovedoppgaver mot operativ prestetjeneste og menighetsarbeid, gudstjenester og kirkelige handlinger. Den sokneprest som er fast stedfortreder for domprosten, har også et hovedansvar i forhold til Vår Frue kirke - herunder ansvaret for samarbeidet med Kirkens Bymisjon.

Nidaros domkirke og Vår Frue sokn har en stor stab. Arbeidstempo er høyt og arbeidsoppgavene er mange. Planlegging og oppgaveløsning er i sterk grad preget av team- og prosjektarbeid. Det kreves gode samarbeidsevner av den som blir tilsatt.

Tilsetting skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder for statlige prestestillinger og den som

tilsettes må rette seg etter følgende:

a) endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. herunder spørsmål vedrørende beredskapsordning og tjenesteordning samt endringer som følge av denne.

Det følger ikke tjenestebolig med stillingen.

Opplysninger om samlivsform vil kunne bli innhentet og vektlagt, jfr. aml. §13-3.

Stillingen er plassert i kode 0930 og lønnes i ltr. 51 - 60. Pensjonsinnskudd. Skyssgodtgjøring.

Opplysninger om stillingen fås ved henvendelse til Nidaros bispedømmeråd, tlf 73539100 eller domprost Knut Andresen tlf 90741206.

Søknad med CV, attester og referanser sendes til Nidaros bispedømmeråd, Erkebispegården, 7013 Trondheim innen 13. juli 2007. Attester vil ikke bli returnert.

Nidaros bispedømme

Sokneprest i Fosen prosti med Leksvik og Stranda sokn som tjenestested.

Det er ledig stilling som sokneprest med Fosen prosti som tjenestedistrikt og med Leksvik og Stranda sokn som tjenestested.

Soknene tilsvarende Leksvik kommune som har ca. 3500 innbyggere. Kommunen ligger på Fosen, nord for Trondheimsfjorden og avstandene til Trondheim eller Steinkjer er omlag en times reisetid. Leksvik kommune er en landbrukskommune, men det er også mye industri og grundervirksomhet.

I Leksvik sokn er det 2132 kirkemedlemmer og i Stranda sokn 1150 kirkemedlemmer. Soknepresten har nå sete i Leksvik menighetsråd, Stranda menighetsråd og Leksvik kirkelige fellesråd.

I soknene er det følgende kirker: Leksvik kirke, som er en trekirke fra 1667 og Stranda kirke, også trekirke, fra 1898.

Menighetene betjenes av sokneprest, diakon og diakonimedarbeider(begge deltid). I hele prostiet er det i tillegg til prosten, 8 menighetsprestestillinger. Presten i Leksvik samarbeider

mest med prestene i Stadsbygd og Rissa. Det er mulighet for at dette samarbeidet utvides videre.

Kontorsted er Leksvik. Her er det kontorfellesskap med kirkeverge, diakon, organist og diakonimedarbeider.

I fellesrådsområdet er det også stillinger for kirketjenere, til sammen 140% stilling.

Kirkelig statistikk for menighetene: 60 dåp, 38 begravelser, 10 vielser og 50 konfirmanter samt 58 forordnede gudstjenester i året.

Det er god oppslutning om dåp og konfirmasjon i begge menighetene, og det drives noe barne- og ungdomsarbeid. Menighetene har en god del frivillige medarbeidere og et godt samarbeid med skole, frivillige lag- og organisasjoner.

Når det gjelder utbyggingen av skoler, barnehager, helse- og sosialtjeneste og forholdene i lokalsamfunnet/kommunen for øvrig, vises til blant annet kommunens hjemmeside: www.leksvik.kommune.no Ellers vises også til menighetens hjemmeside: www.leksvik.kommune.no/?itemid=500001624 og bispedømmets hjemmeside: www.kirken.no/nidaros

Nidaros bispedømme arbeider etter en strategisk plan som er gitt overskriften: "Kirken i Nidaros - sammen underveis". Bispedømmet har godt utbygde personaltiltak, herunder arbeidsveiledning og kollegastøtteordning. Bispedømmet er IA-virksomhet og vårt mål er å få en balansert alders- og kjønnssettingsetning i sokn/prosti samt legge til rette for mennesker med redusert funksjonsevne.

Med stillingen følger det fondebolig med boplikt. Boligen ligger vakkert til, like ved Leksvik kirke, ca 1 km fra sentrum. Boligen er oppført på slutten av 1800-tallet og restaurert i første halvdel av 1990-årene. Huset har en total flate på ca 350 m² fordelt over 2 etasjer. 1. etg. inneholder kjøkken, to stuer, kjølerom, vaske-rom og wc, samt en kontordel med wc/m/dusj, forværelse og kontor. I 2.etg. er det 6 soverom, bad m/wc og wc. Nybygd dobbelgarasje med vedbu i 2006.

Målformen i soknene er bokmål og søkerne må opplyse om de behersker begge målformer.

Tilsetning skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder og den som tilsettes må rette seg etter følgende:

a) endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. herunder spørsmål vedrørende beredskapsordning, tjenestebolig, husleie og tjenesteordning samt endringer som følge av denne

b) avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål og bosted.

Opplysninger om samlivsform vil kunne bli innhentet og vektlagt, jfr. aml. § 13-3.

Vi søker etter en prest som kan fylle stillingen i henhold til tjenesteordningen, de oppgaver og utfordringer som er beskrevet foran og som

- evner å bidra til gode samarbeidsforhold, trivsel, engasjement og er kontaktskapende.
- evner til å jobbe selvstendig og samtidig i fellesskap med ansatte og frivillige medarbeidere

Stillingen er plassert i kode 0930 og lønnes i ltr. 51-60 Pensjonsinnskudd. Skyssgodtgjøring.

Opplysninger om stillingen fås ved henvendelse til Nidaros bispedømmeråd, tlf. 73539100 eller prosten i Fosen tlf. 73852897

Søknad med CV, attester og referanser sendes Nidaros bispedømmeråd, Erkebispegården, 7013 Trondheim innen 13. juli 2007. Attester vil ikke bli returnert.

Nidaros bispedømme

Sokneprest i Fosen prosti med Ørland sokn som tjenestested.

Det er ledig stilling som sokneprest med Fosen prosti som tjenestedistrikt og med Ørland sokn som tjenestested.

Soknet tilsvarende Ørland kommune som har vel 5000 innbyggere. Kommunen ligger ytterst på Fosenhalvøya og avstanden til Trondheim med hurtigbåt er ca. 1 time. Det er direkte flyforbindelse til Gardermoen.

I kommunen ligger Ørland hovedflystasjon, en militær flyplass der til sammen 900 mennesker har sitt virke.

Soknepresten har nå sete i Ørland menighetsråd.

I soknet er det følgende kirker: Ørland kirke som er en steinkirke fra middelalderen,

Storfosna kirke som er en trekirke fra 1913 og kapellet i Austråtborgen.

Menigheten betjenes av sokneprest og av kapellan. Kapellane gjør også tjeneste i soknene i Bjugn kommune. Avstanden mellom kommunesentrene er om lag 15 km.

I hele prostiet er det i tillegg til prosten 8 menighetsprestestillinger.

På Ørland hovedflystasjon er det pt. ansatt 2 prester. Stasjonskapellet ligger utenfor leiren. Det er et tett samarbeid med forsvarsprestene.

Kontorstedet på Ørland rådhus. Her er det kontorfellesskap med kirkeverge, sekretær, kapellan og prosjektleder. I soknet/fellesrådsområdet er det også stillinger for organist i 70%, klokker i 20%, kirketjener/graver i 100% tilknyttet Ørland kirke og kirketjener i tjenesteyting fra kommunen i Storfosna kirke, dessuten er det renholder og ekstrahjelp på engasjement.

Kirkelig statistikk for menighetene: 52 dåp, 50 begravelser, 12 vielser og 60 konfirmanter samt 60 forordnede gudstjenester i året.

Visjon/motto for alt arbeid i Ørland menighet er: UNDER ÅPEN HIMMEL.

Ørland Menighetsråd har arbeidet aktivt med mål og strategier for arbeidet, og det arbeides med detaljerte virksomhetsplaner. Hovedsatsingsområdet skal være arbeidet for gode møtesteder i menigheten for barn, ungdom og familier.

Ørland menighet har sammen med nabo-menighetene i Bjugn fått midler til forsøksarbeid med trosopplæring. Det er ansatt prosjektleder i 100% som arbeider med aldersgruppen 6 - 12 år. Nærmere om prosjektet - KIRKA VÅRRES - på www.storstavalt.no

Konfirmantarbeidet blir organisert av kapellane for Ørland og Bjugn menigheter i lag. Undervisningen deles mellom prestene. Det arbeides i dag i Fosen prosti for større samarbeid mellom prestene. For Ørland og Bjugn ligger det godt til rette for dette, da det er kort avstand mellom sognene.

Sist år ble det også startet et familiekor som har øvelse i stasjonskapellet. Her er det også familiegudstjeneste/søndagsskole jevnlig.

Menighetsrådet ønsker å fornye arbeidet for 0-4 årsfasen og gudstjenesten.

Menigheten har et misjonsprosjekt i samarbeid med NMS. Samarbeid med de frivillige

organisasjonene og deres medlemmer er god.

Sykeheimen i Ørland blir betjent med endakt i måneden og gudstjenester ved høytidene. Det arbeides for økt samvirke mellom menigheten og sykeheimen.

I Ørland finnes det en katolsk menighet med regelmessige gudstjenester, ellers noe frikirkelig aktivitet.

Når det gjelder utbyggingen av skoler, barnehager, helse- og sosialtjeneste og forholdene i lokalsamfunnet/kommunen for øvrig, vises til blant annet kommunens hjemmeside: www.orland.kommune.no. Ellers vises det til bispedømmets hjemmeside: www.kirken.no/nidaros

Nidaros bispedømme arbeider etter en strategisk plan som er gitt overskriften: "Kirken i Nidaros - sammen underveis". Bispedømmet har godt utbygde personaltiltak, herunder arbeidsveiledning og kollegastøtteordning. Bispedømmet er IA-virksomhet og vårt mål er å få en balansert alders- og kjønnssammensetning i sokn/prosti samt legge til rette for mennesker med redusert funksjonsevne.

Det er boplikt knyttet til stillingen. Opplysningsvesenets fond arbeider med å skaffe ny tjenlig fondsbolig til sokneprest på Ørland.

Målformen i soknet er bokmål og søkerne må opplyse om de behersker begge målformer.

Tilsetning skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder og den som tilsettes må rette seg etter følgende:

- a) endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. herunder spørsmål vedrørende beredskapsordning, tjenestebolig, husleie og tjenesteordning samt endringer som følge av denne.
- b) avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål og bosted.

Opplysninger om samlivsform vil kunne bli innhentet og vektlagt, jfr. aml. §13-3.

Vi søker etter en prest som kan fylle stillingen i henhold til tjenesteordningen, de oppgaver og utfordringer som er beskrevet foran og som:

- evner å bidra til gode samarbeidsforhold, trivsel, engasjement og er kontaktskapende
- evner til å jobbe selvstendig og samtidig i fellesskap med ansatte og frivillige medarbeidere
- har lederegenskaper

Stillingen er plassert i kode 0930 og lønnes i ltr. 51-60 Pensjonsinnskudd. Skyssgodtgjøring.

Opplysninger om stillingen fås ved henvendelse til Nidaros bispedømmeråd, tlf. 73539100 eller prosten i Fosen tlf. 73852897

Søknad med CV, attester og referanser sendes Nidaros bispedømmeråd, Erkebispegården, 7013 Trondheim innen 13. juli 2007. Attester vil ikke bli returnert.

Sør-Hålogaland bispedømme

Utlysning ledig stilling som sokneprest i Indre Helgeland prosti med særskilt tjenestested Drevja og Elsfjord.

Drevja og Elsfjord sokn ligger Vefsn kommune. Vefsn er 1682 km² stort og ligger omkring indre del av Vefsnfjorden og har 13850 innbyggere. Naturen er praktfull og variert med skog, fjell, elver og vann som gir rike og mangfoldige muligheter for friluftsliv.

Vefsn har et variert næringsliv med jordbruk, skogbruk, serviceinstitusjoner og industrivirksomhet, hvorav tekstil og trelast utgjør en stor prosent..

I Mosjøen er det følgende institusjoner: Helgelandssykehuset, Vefsn sykehjem, Parken bo- og servicesenter som er en institusjon for eldre og som har en Omsorgsavdeling for alvorlig syke og døende, Senter for psykisk helsevern, Vefsn Spesialpedagogisk dagsenter, Mosjøen fengsel og flere dagsenter på forskjellige institusjoner.

Videre har Kirkens Familievern eget kontor. Dolstad menighetsråd driver barnehage. Vefsn menighetsblad drives av alle tre menighetene og utkommer med fire nummer pr. år.

I byen har Indremisjonen et nytt og romslig bedehus hvor det hver lørdag drives nattcafé for ungdom i tverrkirkelig regi. Det er foreninger for noen av de kristelige organisasjonene, og noen bibelgrupper. Det er et spesielt godt samarbeid mellom de ulike kirkesamfunn i prestegjeldet - Frelsesarmeen, Indremisjonen, Pinsemenigheten, Adventistene, Misjonsforbundet og Den katolske kirke.

Vefsn kommune har et variert skoletilbud: Allmennfag, yrkesfag og landbruksskole samt folkehøgskoler. I tillegg er det Mosjøen, Olderskog og Kulstad barneskoler, Elstad oppvekst-senter, Granmoen barne- og ungdomsskole og Kippermoen ungdomsskole.

Man kan benytte bil i hele kommunen, unntatt til to mindre steder på sørsiden av Vefsnfjorden hvor det går det ferje. E-6 og jernbanen går gjennom kommunen (65 km). Mosjøen Lufthavn har daglige flyavganger med Widerøe til Sør- og Nord-Norge.

Soknepresten har hovedansvaret for Drevja og Elsfjord sokn, og er medlem i Drevja menighetsråd og i Elsfjord menighetsråd. Konfirmantundervisningen foregår i Drevja kirke.

I inneværende år er det 22 konfirmanter.

Vefsn består av tre sokn: Dolstad med ca. 11.800 innbyggere, Drevja med ca. 1200 innbyggere, Elsfjord med ca. 600 innbyggere. Det er kirke i hvert sokn. Foruten sokneprest betjenes Drevja og Elsfjord sokn av kantor (60%) og kirketjener (73%).

I Drevja og Elsfjord kirker er det 21 gudstjenester pr. år i hver kirke. I 2006 var det i Drevja og Elsfjord sokn 7 begravelser, 11 dåp og 7 vielser.

Det utarbeides årlige halvårsplaner for prestatjenesten med hensyn til fridager, begravelsesdager, vigslar, gudstjenester m.m. som godkjennes av prosten. Soknepresten i Dolstad har det administrative ansvaret for dette. Soknepresten i Drevja og Elsfjord har også begravelser, vielser og noen gudstjenester i Dolstad samt ansvar for andaktene på Vefsn sykehjem.

Menighetsrådene i Drevja og Elsfjord har bestemt at barne- og ungdomsarbeidet skal vektlegges og at soknepresten arbeider i samsvar med dette. Det er av stor betydning at dette videreføres og utvikles. Vedrørende barnearbeidet nevnes utdeling av 4-årsbøker, utdeling av 6-årsbibler, Drevja barnekor, Barnas dag for forskjellige aldersgrupper, utsending av dåpshilsen fra 1 til 3 år. Det legges vekt på at den som tilsettes har gode leder- og samarbeidsegenskaper og trives med barne- og ungdomsarbeid.

Det følger boplikt med stillingen. Boligen ligger på Granmoen i Drevja sokn. Boligen er oppført i 1973 i to etasjer med en grunnflate på

96 m². I sokkeletasjen er hovedinngangen, kontor, kjøkkenkrok og toalett samt tre rom for oppbevaring. I 2. etasje er det kjøkken, bad/toalett, stue og tre soverom.

Utenfor boligen er det opparbeidet plen og beplantning samt garasje. Boligen ligger i et meget barnevennlig strøk med barnehage, barne- og ungdomsskole, idrettsforening, korps m.m.

Vefsn kirkekontor ligger sentralt i Mosjøen by. Sognepresten i Drevja og Elsfjord har eget bykontor sammen med de andre prestene og ansatte. Fra Granmoen til kirkekontoret i Mosjøen er det 22 km.

Den norske kirke i Vefsn betjenes av kirkeverge (100%), sokneprest og kapellan i Dolstad, soknediakon (100%), menighetsarbeider (60%), to kontorsekretærer (100% og 80%), kantor (100%), kirketjener (100%) og to kirkegårdsarbeidere (100%). I tillegg kommer stillinger i Dolstad barnehage og rengjøringspersonale. Tilsammen er det 21 stillinger i kirkelig regi. Det er stabsmøte hver tirsdag. Målformen i prestegjeldet er bokmål.

Som et rekrutteringstiltak har Sør-Hålogaland bispedømmeråd besluttet å lyse ut soknepreststillinger med en begynnerlønn i ltr. 54. Stillingen lønnes etter Statens regulativ og er plassert i lønnskode 0930 i ltr. 54-68. I tillegg kommer særlige regulative godtgjøringer. Skyssgodtgjørelse utbetales etter statens regulativ. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse. For bruken av tjenestebolig svares husleie etter fradragsregulativets bestemmelser. Den som tilsettes må finne seg i de bestemmelser som blir truffet om leie og bruk, eventuelt også flytting av bosted. Den som tilsettes har seks måneders prøvetid.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til Prosten i Indre Helgeland på tlf.: 75145478 eller Sør-Hålogaland bispedømmeråd tlf.: 75548550.

Søknad med bekreftede kopier av vitnemål, attester, referanser m.v. må være kommet til Sør-Hålogaland bispedømmeråd, p.b. 374, 8003 Bodø i hende innen 20.07.07.

Se også NAVS nettside samt www.kirken.no/sor-haalogaland.

Nyhet fra Luther Forlag

Sven Aasmundtveit

KJÆRLIGHETENS RELASJON

Et møte med Den trenenge

En måte å være kristen på som både har dype bibelske røtter og som samtidig er relevant for vår tids mennesker.

Kr 198,-

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

Nyhet!

*Ove Conrad Hanssen***ET GODT TRE****BÆRER GOD FRUKT****VISJONER OG STRATEGIER FOR UTVIKLING
OG VEKST I LOKALE MENIGHETER**

Denne interessante og lærerike boken er skrevet med et sterkt og smittende engasjement for å se fornyelse og vekst i de kristne kirker i Europa. I følge forfatteren må dette skje både ved en ny bevissthet om målrettet og strategisk gjennomtenkt arbeid på menighetsplan, og ved en ny og uredd åpenhet for Den Hellige Ånds nyskapende virke i enkeltmenneskers og menigheters liv.

Kr 198,-*Utgitt i samarbeid med Oase.*

Ola Didrik Saugstad

NÅR GRENSER FLYTTES

OM UFØDT LIV, HELSE OG FORSKNING

Forord av Thorvald Steen og Kjell Magne Bondevik

Kr 198,-

En samling artikler og intervjuer som er blitt publisert i en periode på over 30 år. Hovedvekten ligger på spørsmål rundt abort, bioteknologi, fostermedisin og nyfødte, men forfatteren skriver også om helsevesenet og forskningspolitikk. En personlig introduksjon og et personlig vitnesbyrd rammer inn denne høyaktuelle og interessante dokumentasjonen fra en av våre mest ansette forskere.

"Denne boka fortjener oppmerksomhet fordi den tar opp, bokstavlig talt, livsviktige spørsmål, og fordi den forteller en bemerkelsesverdig historie om en leges kamp for livsvern og menneskeverd. Saugstad kombinerer sin faglige kompetanse med et klart syn på respekten for liv, fra unntagelsen av."

Kjell Magne Bondevik i forordet

Nyhet!

Gunnar Johnstad/Tore Lund

HÅNDBOK TIL DET NYE TESTAMENTE

Kr 298,-

Bibeloversetteren og NT-læreren Gunnar Johnstad har, i samarbeid med Tore Lund, revidert og utvidet sin fars klassiker Forklaringer til Det nye testamente. Boken fremstår nå i en helt ny utgave - Håndbok til Det nye testamente - tilpasset Bibelselskapets nye, reviderte NT-oversettelse av 2005.

- Historiske innledninger til alle bøkene i NT
- Hvert skrift blir kommentert og forklart
- Artikler om kanondannelse, tekstoverlevering, nytestamentlig kronologi og tidshistorie

Boken omtales allerede som et funn for enhver bibelleser!

Returadresse:
Luther Forlag
Grensen 3
0159 OSLO

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av praktikumsrektor Halvor Nordhaug, rektor Vidar L. Haanes, prost Jan Otto Myrseth og kapellan Sunniva Gylver.

REDAKSJON

Luthersk Kirketidende, v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO.
Red. sekr.: Eyolf Berg.
Tlf. 91 17 65 37.
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

LESERINNLÉGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk, og kan sendes til ovenstående e-post adresse.

ABONNEMENT, ADRESSEENDRING O.L.:

Luthersk Kirketidende v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO.
Tlf. 91 17 65 37.
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

Pris kr. 490,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 550,- pr. år.
Kontonummer: 3000.14.73669

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 7 annonsemøduler i LK:

1. *1/2 kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr 375,- +moms
2. *Kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 615,- +moms
3. *Halvside* (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 1090,- +moms
4. *Halvside* (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 1090,- +moms
5. *3/4 side* (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr 1700,- +moms
6. *Helside* (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 1940,- +moms
7. *Dobbelside* (Høyde 177 mm, bredde 2x127 mm) kr. 3500,- +moms

ISSN 0332-5431

